

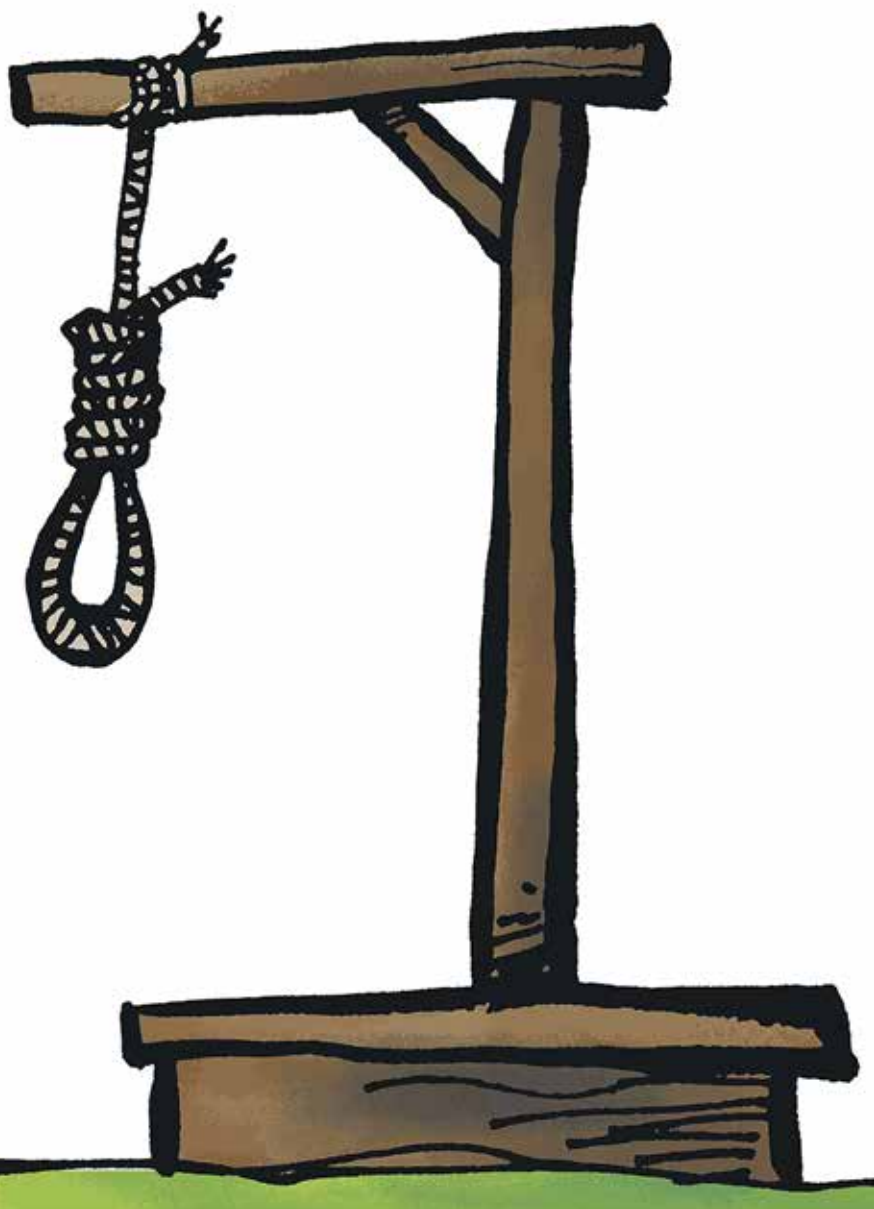
DE GIRONA A CAN FANGA CARLES PUIGDEMONT ENCETA EL MANDAT

(P/4)

El passavolant

El periodista president Depenent de la CUP, vigilat per ERC, tutelat per Artur Mas, criticat per l'oposició i assetjat per Madrid... ho té molt magre!

VOLEM VEURE EL FELIP
AMB LA FORÇA D'ELL

El rei la pífia. El gest de Felip VI, negant-se a rebre la presidenta del Parlament, Carme Forcadell, denota que no entén res de res.

BON COP DE PORRA!

P/12

Primera empresa de seguretat 'estelada'

La iniciativa ha sorgit a Cardedeu i ja té clients arreu de Catalunya i del País Valencià. L'empresa Fuset i Roca Associats (FiR) ofereix serveis de seguretat privada en clau independentista i amb l'estelada com a reclam... tot i que oficialment es dedica a la restauració.

MÉS ESTRÈS I MÉS SUÏCIDIS

P/16

Els catalans paguem la crisi amb la nostra salut

Un informe oficial posa de relleu la relació que hi ha entre els estralls de la crisi econòmica i l'increment del consum de medicaments per part de la població catalana. El suïcidi, tot i que continua sent un tema tabú, és moltes vegades la "solució" final a les angoixes vitals dels aturats.

OBCORQUESTRA SIMFÒNICA
DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA

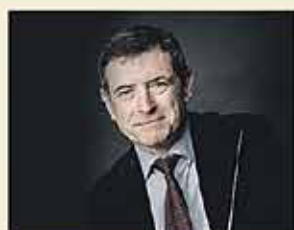
KAZUSHI ONO DIRECTOR TITULAR

TEMPORADA 2015 -2016

13, 14 i 15 / Nov 2015

EL AMOR BRUJO
DE FALLA

28 i 29 / Nov 2015

ROMEU I JULIETA
DE PROKÓFIEV

12 i 13 / Des 2015

SIBELIUS 150 ANYS:
KULLERVO

15, 16 i 17 / Gen 2016

LA NOVENA
DE BEETHOVEN

22, 23 i 24 / Gen 2016

LA CINQUENA
DE MAHLER

29, 30 i 31 / Gen 2016

LA TERCERA
DE MAHLER

12, 13 i 14 / Feb 2016

EL CONCIERTO DE
ARANJUEZ I LA TERCERA
DE BEETHOVEN

19, 20 i 21 / Feb 2016

KAZUSHI ONO
ROMÀNTIC: LA QUARTA
DE BRAHMS

26 / Feb 2016

LANG LANG, MOZART
I BEETHOVEN:
TRIO DE GENIS

4, 5 i 6 / Març 2016

DANSE SIMFÒNIQUES
DE RAHKMÂNINOV

11, 12 i 13 / Març 2016

EL VIOLONCEL DE
GAUTIER CAPUÇON I
LA 5a DE PROKÓFIEV

19 i 20 / Març 2016

LA TRETENA
DE XOSTAKÓVITX

15, 16 i 17 / Abr 2016

FESTIVAL GERSHWIN

20, 21 i 22 / Maig 2016

LA SIMFONIA
LENINGRAD
DE XOSTAKÓVITX

27, 28 i 29 / Maig 2016

MISSA DE BERNSTEIN

OBCinema

19 i 20 / Des 2015

LA MÀGIA
DE BROADWAY
PER NADAL

9 i 10 / Gen 2016

GLADIATOR LIVE

1, 2 i 3 / Abr 2016

PIRATES DEL CARIB.
LA MALEDICCIÓ
DE LA PERLA NEGRA

14 i 15 / Maig 2016

DANNY ELFMAN. MÚSICA
DE LES PEL·LÍCULES
DE TIM BURTON**L'AUDITORI**

www.auditori.cat

Lepant, 150 Barcelona

Ajuntament de
BarcelonaGeneralitat de Catalunya
Departament
de CulturaCOMPRA JA LES TEVES ENTRADES A: www.auditori.cat

I també a les taquilles de L'Auditori

De dimarts a divendres, de 17 a 21h, i els dissabtes de 10 a 13h i de 17 a 21h.
Els diumenges obert des d'una hora abans del concert.

epicentre

JAUME REIXACH

El rei Felip VI no dóna la talla

El rei d'Espanya, Felip VI, s'equivoca profundament amb el gest de menyspreu mostrat a la presidenta del Parlament, Carme Forcadell, en renunciar unilateralment a la visita protocol·lària al Palau de la Zarzuela per comunicar-li l'elecció del nou president de la Generalitat, Carles Puigdemont. Jo no sóc independentista, però considero que cal respectar la voluntat majoritària de la societat catalana i els representants electes de les nostres institucions d'autogovern.

En l'actual ordenament constitucional, i a banda de ser el cap suprem de l'Exèrcit, la figura del monarca queda com a àrbitre que cerca l'harmonia, l'equilibri i la concòrdia entre els diferents poders públics. Per això, la decisió de no rebre Carme Forcadell és una reacció aspra que no contribueix, precisament, a instaurar el necessari clima de confiança que ha d'existir entre Catalunya i la resta de l'Estat espanyol per retrobar el camí de la coexistència fructífera. Al contrari, és tot un "manifest d'intencions" per part de La Zarzuela que con-

dueix, inevitablement, a l'aprofundiment de la dinàmica de confrontació i d'hostilitat mútua entre les institucions catalanes i les espanyoles, desitjada només pels capcalents.

Al rei Felip VI se li ha oblidat que, des de l'any 2009 i fins a l'abdicació del seu pare, va ser el president d'honor de la Fundació Prin-

La decisió de no rebre la presidenta del Parlament, Carme Forcadell, és un error monumental

cep de Girona, de la qual forma part la flor i nata de l'empresariat català i espanyol. En l'actualitat, aquesta entitat ha estat rebatejada amb el nom de Fundació Princesa de Girona. Està presidida per la infanta Leonor i el seu vicepresident d'honor serà, a partir d'ara... Car-

les Puigdemont, en la seva qualitat de president de la Generalitat!

Hi ha moltes maneres de llegir i interpretar la història. També l'anàlisi del procés secessionista de Catalunya admet diverses lectures. Jo, que m'ho conec a fons, considero que és una monumental operació de màrqueting polític, ordida amb la finalitat de buscar una sortida pactada als embolics judicials que tenallen l'expresident Jordi Pujol i la seva família, talment com va passar l'any 1985 amb la fallida presumptament delictiva de Banca Catalana. En aquest sentit, la independència és una cortina de fum que amaga l'estratègia real que ha seguit Artur Mas i la que seguirà Carles Puigdemont. Al final d'aquest camí hi ha, amb el permís dels idealistes d'Esquerra Republicana, un pacte d'Estat, ara com ara invivable i, per tant, inviable. Veurem...

En tot cas, faria bé Felip VI si s'abstingués de fer ridícules rebequeries i recuperés el rol de mitjancer que li confereix la Constitució. Parlant en català i castellà la gent també s'entén!

Europa, quina vergonya!

En aquest inici del 2016, el projecte europeu fa aigües per tots cantons. La puixança dels partits autoritaris i identitaris de dreta extrema ha fet que l'acord d'Schengen, que contempla la lliure circulació de persones dins de l'espai comunitari, hagi quedat en paper mullat. En l'actualitat, Alemanya, Dinamarca i Suècia han restablert els controls fronterers. El flux de refugiats que, en els últims mesos, han arribat des de Turquia ha provocat que s'hagin aixecat repugnants tanques dissuasòries a les fronteres de Grècia, Bulgària i Hongria. Les ciutats de Ceuta i Melilla també s'han convertit en fortaleeses emmurallades per impedir l'entrada d'immigrants que fugen de la guerra o de la misèria.

Dinamarca, un país que ha esdevingut referent pels sobiranistes catalans, acaba d'aprovar una llei que contempla la confiscació dels béns de les persones refugiades que hi arriben. Suïssa, el paradigma de l'Europa culta i benestant, també ha adoptat una mesura semblant, que fa caure la cara de vergonya.

El primer ministre d'Hongria, Viktor Orban, ja no és l'únic mandatari que alarma les autoritats comunitàries de Brussel·les amb les seves lleis restrictives i repressives contra els Drets Humans. El nou govern polonès de Beata Szydło (a la foto) ha dictat controvertides disposicions per manipular els mitjans de comunicació públics i limitar les atribucions del Tribunal Constitucional que han estat severament criticades pel president de la Comissió Europea, Jean-Claude Juncker.

Els tres països que vertebraven la Unió -Alemanya, França i Gran Bretanya- viuen una creixent onada interna contrària als principis fundacionals que regeixen els tractats comunitaris, llargament forjats durant més de 50 anys. Les pulsions populistes s'han enfortit amb l'aprofundiment de la crisi i amenacen la continuïtat del procés de construcció europea. En aquesta hora crítica, es fa més necessària que mai una ofensiva política i mediàtica que perseveri en el camí de la solidaritat i la cohesió.

EL 130È PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Carles Puigdemont no controla els consellers

L'expresident Artur Mas ha col·locat 'peons' de la seva estricta confiança en el nou govern que encapçala l'exalcalde de Girona i el vicepresident econòmic, Oriol Junqueras, ha imposat el nomenament d'un bloc de cinc consellers

Els 'submarins' d'Artur Mas: d'esquerra a dreta, Jordi Baiget (Empresa), Josep Rull (Territori i Sostenibilitat), Jordi Jané (Interior) i Meritxell Ruiz (Ensenyament).

Text R. Calvo

El primer govern presidit per Carles Puigdemont no l'ha fet ell. Li han fet. En la seva composició hi ha la mà d'Artur Mas i la d'Oriol Junqueras. De fet, l'exbatlle de Girona és només la "carrereta" d'un organigrama que ja havia estat pactat amb anterioritat en les negociacions internes del grup de Junts x Sí.

Hi ha una foto esborronadora que ho explica tot. És la que va fer el fotògraf Alberto Estévez, de l'agència Efe, en la roda de premsa posterior a la reunió del consell executiu de la Generalitat del passat dia 29 de desembre. Posant la lupa en els papers que portava l'aleshores president Artur Mas, que surten a la foto, s'hi podia llegir el seu cronograma pels pròxims dies. Sorpresa! Contemplava que el dia 31 de desembre seria investit per majoria simple en la segona ronda de votacions que preveu el reglament del Parlament. És a dir, donava per descomptat que l'assemblea de la CUP de Sabadell es decantaria a favor de la seva reelecció com a president de la Generalitat (com ho sabia?). Però el sorprenent empat a 1.515 vots va destrossar els plans previstos per la cúpula de CDC

i la reunió decisiva dels òrgans de direcció de la CUP del 3 de gener va votar majoritàriament en contra de la investidura d'Artur Mas.

'ARTISTA CONVIDAT'

Com ja s'havia vist, la solució final, adoptada *in extremis*, per desfer aquest nus gordià i evitar la convocatòria de noves eleccions el 6 de març va passar pel sacrifici d'Artur Mas i la dimissió forçosa de dos diputats cupaires. A més, dos diputats anticapitalistes restaran com a "ostatges" de Junts x Sí per garantir, en principi, l'estabilitat parlamentària.

El president Carles Puigdemont va ser elegit en primera volta el dia 10 de gener. L'endemà va presentar la seva renúncia formal com a alcalde de Girona. El dimarts dia 12 va prendre possessió del càrrec de president de la Generalitat. El dia 13 va signar el decret de nomenament dels consellers del govern i l'endemà, els 13 designats van formalitzar el relleu dels seus antecessors. En aquests cinc dies vertiginosos, és evident que a Carles Puigdemont CDC i ERC ja li ho van donar tot "cuinat" i que no va tenir ni temps ni esma, més enllà de signar els decrets correspo-

nents, per incidir en el nomenament de l'equip de govern que presideix. És a dir, exerceix d'"artista convidat" al capdavant d'un executiu que, en realitat, estava previst que presidís Artur Mas, amb Oriol Junqueras a la vicepresidència i com a director plenipotenciari de l'estratègica àrea econòmica.

Com ja va explicar EL TRIANGLE en la seva passada edició, la decisió final d'oferir el cap d'Artur Mas a la CUP es va oficialitzar després de rebre el vistiplau de General Mitre, 96, la residència del matrimoni Pujol. El que importava en aquesta operació no és el "qui", era el "què": que CDC conservés a tot preu la presidència de la Generalitat i Carles Puigdemont és, abans que res, un "noi" obedient a les directrius que li marquin els qui, de debò, remenen les cireres del partit convergent... que no és, per descomptat, l'exbatlle de Girona. La pròxima compareixença, el dia 10 de febrer, del matrimoni Pujol davant l'Audiència Nacional per donar explicacions sobre el "tresor" que els han trobat a Andorra és el nucli central de la tragicomèdia que hem viscut aquests dies al Parlament i al Palau de la Generalitat.

LES LÍNIES VERMELLES

Del nou govern català han desaparegut indiscutibles "pesos pesants" de Convergència, com Quico Homs – ara a l'"exili" de Madrid –, Felip Puig, Irene Rigau o Andreu Mas-Colell, que es jubila. En canvi, Artur Mas (i Jordi Pujol) han deixat incrustat en el consell executiu un nucli de consellers i alts funcionaris que, més enllà de la seva tasca nominal, porten en cartera un grapat de temes "sensibles" que, de cap manera, poden quedar desatesos o descontrolats. En aquest *sottogoverno*, que és el que realment manarà i marcarà les línies vermelles de l'acció de govern, Carles Puigdemont no hi pinta absolutament res i confirma la seva condició de "passavolant".

D'entrada, el cap de gabinet d'Artur Mas, Joan Vidal de Ciurana, ha estat ascendit a secretari general del govern. D'aquesta manera, assistirà a totes les reunions del consell executiu i tindrà, per tant, informació privilegiada i dret de veu sobre tots els temes que s'hi tractaran. L'anterior titular d'aquest càrrec i home de la màxima confiança d'Artur Mas, Jordi Baiget, ha estat nomenat conseller d'Empresa i Coneixement, he-

retant funcions que tenien Felip Puig i Andreu Mas-Colell. Estractad'una cartera molt "sensible" de la qual depenen les relacions amb les grans empreses multinacionals instal·lades a Catalunya, les negociacions amb possibles inversors, el sector energètic, el turisme i les universitats.

A Presidència, on s'hi decideixen –entre altres temes– les subvencions i la publicitat als mitjans de comunicació i on hi ha el "poder real" sobre la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (TV3 i Catalunya Ràdio), ha estat designada Neus Munté, que assumirà les funcions de Quico Homs. A més, continuarà exercint la tasca de portaveu del govern.

ELS SERVEIS D'INFORMACIÓ

Pel departament de Territori i Sostenibilitat, que s'encarrega de les requalificacions urbanístiques i de les polèmiques adjudicacions de les obres públiques –tacades per l'escàndol del 3%– ha estat nomenat el fins ara coordinador general de CDC, el terrassenc Josep Rull. Un home de la cúpula del partit en un departament on s'hi remenen centenars de milions d'euros, i amb els

antecedents que tots coneixem, és com posar el llop a vigilar les ovelles.

A la conselleria d'Interior continua el tarragoní Jordi Jané, nomenat a cuita-corrents el 22 de juny de l'any passat, després del trencament de Convergència i Unió i la sortida del govern de l'anterior titular de la cartera, el democristià Ramon Espadaler. De Jordi Jané en depèn l'ordre públic i, de manera directa, el comandament dels 17.000 agents dels Mossos d'Esquadra. El cos policial català disposa de serveis d'informació i d'intel·ligència que fan tota mena d'infiltracions i empenen sofisticats sistemes israelians d'intervenció de telèfons mòbils. En els moments tan moguts que viu Catalunya, aquests serveis, que treballen en la "zona obscura", són de primordial importància per tenir accés a informacions "sensibles". Home d'estricta fidelitat i confiança al clan Pujol, Jordi Jané és l'únic conseller de l'anterior govern, juntament amb Meritxell Borràs, que repeteix en el càrrec.

LA CONNEXIÓ AMB L'OPUS DEI

Un altre nomenament cabdal és el de Meritxell Ruiz com a titular del

departament d'Ensenyament. Formada en l'escola Aura (La Canonja) de l'Opus Dei, substitueix Irene Rigau, si bé ja coneix molt bé la conselleria, ja que ostentava, fins ara, la direcció general d'Atenció a la Família i Comunitat Educativa. Aquí s'encarregava de l'adjudicació de les beques-menjador i va implementar mesures controvertides com fer pagar per la carmanyola amb el dinar que porten els alumnes de casa seva. Exmilitant d'Unió i exdiputada, Meritxell Ruiz va tenir un paper destacat en la redacció de la Llei d'Educació de Catalunya (LEC), que consagra el dret de les escoles que segreguen les aules per sexes a percebre subvencions públiques. Sense anar més lluny, l'escola Aura de La Canonja ha rebut 6,8 milions d'euros durant els últims quatre anys, tot i que incompleix el precepte constitucional de la igualtat de sexes. Amb la designació de Meritxell Ruiz, ara militant de CDC, el pujolisme garanteix la continuïtat d'un dels seus principals suports: les escoles confessionals i els ordes religiosos que les exploten. Tot un gol al laïcisme d'Esquerra Republicana i una escopinada a la cara dels cupaires.

Per la seva banda, el figuerenc Santi Vila canvia de cartera i salta del convuls departament de Territori i Sostenibilitat a les "aigües tranquil·les" de Cultura. Això sí, s'emporta de secretari general Pau Villoria, l'home clau de la polèmica privatització de l'empresa ATLL, que encara cueja.

Oriol Junqueras, a més d'ell mateix, ha col·locat cinc consellers en el nou govern presidit per Carles Puigdemont: Raül Romeva (Afers Exteriors, Relacions i Transparència), Toni Comín (Salut), Dolors Bassa (Treball, Afers Socials i Famílies), Carles Mundó (Justícia) i Meritxell Serret (Agricultura). Una de les primeres "patates calentes" amb què es troba Raül Romeva és el 'marro' de la comissionada per la Transparència, l'exmagistrada Núria Basols. El seu marit, Josep Maria Basols, està imputat en el cas del 3% i es dona la circumstància que va ser el cap de campanya de Carles Puigdemont en les eleccions municipals del 2011 a Girona. Quan va ser detingut per la Guàrdia Civil, ERC es va apressar a demanar el cap de la comissionada per la Transparència, juntament amb tota l'oposició parlamentària. ■

La conxorxa dels periodistes

R.C • Per primer cop, un periodista arriba a la presidència de la Generalitat. Però Carles Puigdemont no és un periodista independent, encara que sigui independentista. De ben jove, i després d'assistir a un míting de Jordi Pujol a la campanya de les eleccions de 1980, es va afiliar a Convergència i va muntar la JNC de Girona. Pertant, la trajectòria professional del nou president ha estat marcada pel seu partidisme polític, que ha "contaminat" la seva tasca als diversos mitjans de comunicació on ha treballat o que ha impulsat.

Aquesta militància va deixar una profunda empremta en la línia informativa del diari *El Punt* (actualment, *El Punt Avui*), on Carles Puigdemont va ser el redactor en cap. Aquest rotatiu va néixer l'any 1979 com una cooperativa i, en la seva primera època, era de signe netament progressista. Però, amb posterioritat –i, en especial, després que l'empresari Joaquim Vidal n'esdevingués el propietari– el diari ha acabat en l'òrbita de

CDC i s'ha convertit en el *Pravda* del procés sobiranista, en la seva versió més ortodoxa. Des de l'any 2008, el grup Hermes Comunicacions, editor d'*El Punt Avui*, ha rebut subvencions de Presidència de la Generalitat per import de 13 milions d'euros.

Carles Puigdemont va ser l'impulsor, l'any 1999, de l'Agència Catalana de Notícies (ACN), que va comptar amb el suport econòmic del Consorci Local i Comarcal de Comunicació (LCC), format per les tres diputacions convergents, que va aportar la injecció inicial de 250 milions de pessetes. L'any 2000, el grup Planeta va comprar la majoria accionarial de l'empresa que, finalment, l'any 2002 va passar sota el paraigua financer de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió (CCRTV).

EL NEGOCI FAMILIAR

L'any 2004, Carles Puigdemont va posar en marxa el setmanari en llengua anglesa *Catalonia Today*, que actualment dirigeix la seva dona, Mar-

El seu soci a l'empresa Doble Utopia SL, Saül Gordillo, ha estat nomenat director de Catalunya Ràdio

cela Topor. Abans de ser absorbit pel grup Hermes Comunicacions i passar a periodicitat mensual, aquesta revista va rebre subvencions de la Generalitat per més de 450.000 euros. En companyia del periodista Saül Gordillo –amb qui va coincidir a la redacció d'*El Punt*–, Carles Puigdemont va fundar, l'any 2006, la societat Doble Utopia SL, que també es va nodrir amb subvencions públiques. Seguint les passes del seu col·lega, Saül Gordillo va ser director de l'ACN en el període 2007-2011 i ara acaba de ser designat director de Catalunya Ràdio, l'emissora pública de la Generalitat.

No és estrany que un periodista hagi ascendit a la cúpula del poder polític a Catalunya. De fet, l'anomenat procés sobiranista és, en bona mesura, el fruit de l'acció concertada d'un grapat de professionals dels mitjans de comunicació (Mikimoto, Pilar Rahola, Salvador Cot, Vicent Partal, José Antich, Toni Soler, Mònica Terribas, Vicent Sanchis, Joan Vall Clara, Carles Capdevila, Francesc-Marc Àlvaro, Eduard Voltes, Dídac Boza, Xavier Bosch, Empar Moliner, Xevi Xirgo, Marta Lasalas, Jofre Llobart, Odei Etxearte, Xavier Grasset, Enric Vila, Tian Riba, Albert Om, Xavi Freixes, Iu Forn...), ben protegits i engreixats, des de fa anys, des dels rengles de CDC-ERC. Segons ha transcendit, l'editor Oriol Soler –fundador del diari *Ara* i ex cap de campanya de Junts x Sí– va tenir un paper decisiu en la investidura de Carles Puigdemont, en actuar com a home-pont entre la CUP i la coalició sobiranista per desencallar les negociacions in extremis. ■

EL PRESIDENT INSUBMÍS

Embargat per no pagar els impostos municipals

L'Ajuntament de Girona va perseguir-lo abans de ser candidat a l'alcaldia per no pagar l'IBI, l'IAE, l'impost de circulació i la taxa d'escombraries

Text **J. Bertran**

En les municipals de 2007, Carles Puigdemont va ser el candidat convergent a l'alcaldia de Girona perquè, de manera inesperada, va renunciar el cap de llista, l'advocat Carles Mascort, per les amenaces de mort que rebia la seva família, un cas que mai es va aclarir. Puigdemont també va rebre una carta amenaçadora, però no en va fer cas. En aquelles eleccions, Puigdemont va ser derrotat per la socialista Anna Pagans, però quatre anys després es proclamava alcalde. I ara, després que Artur Mas es veiés pressionat a fer un pas al costat, s'ha convertit, per sorpresa de gairebé tothom, en el 130è president de la Generalitat.

Antoni Puigverd escrivia fa uns dies a *La Vanguardia* que Puigdemont té "l'habilitat d'arribar als llocs quan ningú s'ho espera". En realitat, ell tampoc s'ho esperava. És president de carambola. Però, cada vegada que arriba al capdamunt, ja sigui a liderar la candidatura de CiU a Girona o a president de la Generalitat, ho fa en un clima de tensió. En aquelles eleccions de 2007, després de la renúncia de Mascort, els democristians, aleshores socis dels convergents, van intentar imposar el seu candidat, Jordi Fàbrega, amb l'argument que Puigdemont no era gironí, sinó nascut a Amer (la Selva) i resident a Sant Julià de Ramis (Gironès). Els seus detractors van fer córrer fotocòpies del Butlletí Oficial de la Província (BOP) de Girona en les quals s'indicava que feia cinc anys que no pagava impostos municipals de l'IBI, l'IAE, el de circulació de diversos dels seus vehicles i la taxa d'escombraries.

UN CIUTADÀ IL-LOCALITZABLE

Tal com va informar en el seu moment **EL TRIANGLE** (número 787,

A l'edició n. 787 d'EL TRIANGLE vam publicar els problemes tributaris de Carles Puigdemont.

del 10 de juliol de 2006), l'Oficina Municipal de Recaptació havia publicat des de 2001 diversos anuncis en el BOP per exigir a Puigdemont que pagués els impostos municipals, però com que no el van localitzar, l'Ajuntament de Girona va acordar l'abril de 2006 un embargament del seu sou, precisament setmanes abans que Convergència anunciés que seria el candidat de CiU a l'alcaldia.

Entre els militants d'Unió gironina circulaven les fotocòpies del BOP en les quals apareixia el nom de Puigdemont com a morós de la hisenda municipal. Poc abans que *Diari de Girona* destapés aquest cas, l'aleshores president local d'Unió, Eduard Berloso, lamentava públicament que el candidat que proposen els convergents com a cap de llista de CiU "no sigui de Girona, no visqui a Girona i no treballi a Girona".

Puigdemont va regularitzar la seva situació amb l'Ajuntament abans de

ser candidat a l'alcaldia, però el seu nom ha quedat per sempre més en els llistats de buscats per la hisenda local.

ANUNCIS EN EL BOP

Un BOP de novembre de 2001 ja li reclamava l'impost de circulació de vehicles dels quatre anys anteriors. En un altre de l'agost de 2002, l'Ajuntament notificava que no havia pagat l'IAE i la taxa d'escombraries. Al setembre de 2002, se li exigia l'IBI. Al novembre de 2002, una altra vegada l'IBI. Al maig de 2003, es relacionaven diversos impostos impagats l'any anterior. Al desembre de 2003, s'hi afegia l'IAE i la taxa d'escombraries del 2001. El març de 2005, l'impost de dos vehicles i l'IBI de 2004.

En el BOP del 22 de maig de 2006, l'Ajuntament amenaçava amb l'embargament del sou, fet que no es va produir. Uns dies després, Convergència proposava el seu nom com a candidat a l'alcaldia. ■

LA CASA DELS CANONGES CONTINUARÀ SENSE LLOGATER

La Generalitat disposa d'una residència oficial per al seu president, a la Casa dels Canonges, però Carles Puigdemont prefereix continuar vivint a Girona, més concretament a la Urbanització Golf Girona, al terme de Sant Julià de Ramis, on hi té casa, la dona i les dues filles, que seguiran anant al mateix col·legi. Cada dia vindrà i se'n tornarà en cotxe oficial.

Des de la instauració de la Generalitat, l'únic president que hi va fixar la residència va ser Josep Tarradellas. Durant un temps, també la va utilitzar el socialista José Montilla, per dormir-hi i, sobretot, per fer-hi dinars amb els líders polítics del Tripartit.

Segons la declaració de béns que va entregar al Parlament al començar la legislatura, Puigdemont és copropietari al 50% d'una casa que va comprar l'any 2003 i que valora en 280.000 euros. És un president endeutat perquè, segons aquesta mateixa declaració, encara té pendents quotes de la hipoteca per un import de 123.000 euros i un crèdit personal de 15.000 euros.

Com a president de la Generalitat, tindrà un sou de 144.000 euros anuals, que equivalen a 12.000 euros mensuals, un import que duplica sobradament la retribució de 5.025 euros mensuals que tenia fins ara (una assignació de 2.871,57 euros i unes indemnitzacions per despeses i viatges de 2.154,04 euros).

EL FACEBOOK DEL MOLT HONORABLE

En 'Puigdi' encara fa campanya per Prenafeta i Alavedra

Text D. Molina

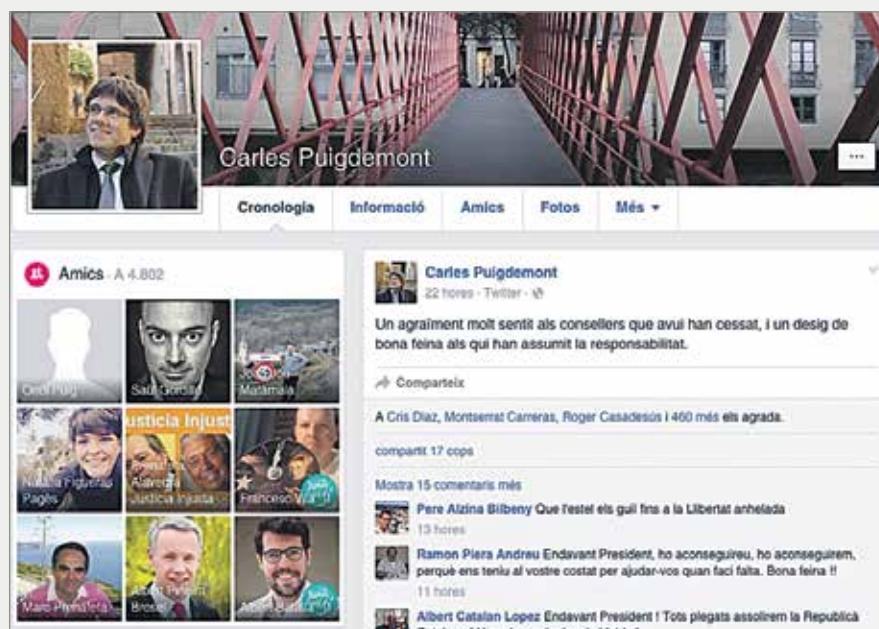
Quan el jutge de l'Audiència Nacional Baltasar Garzón va imputar Lluís Prenafeta, qui fou secretari de la Presidència durant els anys 80, i Macià Alavedra, conseller dels Governos de Jordi Pujol entre el 1982 i el 1997, i va ordenar la detenció i l'ingrés a la presó de tots dos en el marc de la investigació del cas Pretòria, va sorgir a Facebook una campanya de suport a aquests dos històrics del pujolisme (www.facebook.com/prenafeta.justiciainjusta).

Ara, com aleshores, destacats membres del eixam mediàtic i polític convergent salten al rescat dels referents en dificultats. N'és un exemple recent la campanya de pressió que ha patit la CUP -el #pressingCUP- per haver-se oposat a la reelecció d'Artur Mas com a president.

Però entre els usuaris de Facebook que van trobar injusta l'actuació de Garzón i es van adherir a la campanya que proclamava "amb el meu suport" a Prenafeta i Alavedra sobre el nom de Carles Puigdemont, qui aleshores, la tardor del 2009, era portaveu de CiU a l'Ajuntament de Girona i diputat al Parlament de Catalunya i ara, flamant Molt Honorable, encara forma part del llistat d'amics d'aquest perfil creat en l'entorn de Convergència Democràtica.

Sis anys enrere, el paisatge convergent eren ben diferent a l'actual. Artur Mas encara no havia accedit a la presidència liderant el seu pretès "Govern dels millors" i, per bé que va ser una tardor calenta per l'escàndol del Palau de la Música, no havien esclatat encara el cas del 3%, ni cap dels casos dels Pujol ni el cas Innova.

En aquest context, va destacar el suport públic de l'europarlamentari Ramon Tremosa i del columnista Salvador Sostres a Prenafeta i Alave-

La seva adhesió als històrics convergents imputats en el cas Pretòria es manté des del 2009

dra, que van ser imputats per delictes d'associació il·lícita, tràfic d'influències i blanqueig de capitals i foren tancats a la presó fins al desembre del 2009, quan van dipositar sengles fiances d'un milió d'euros. Actualment, Tremosa no apareix al llistat d'amics d'aquella campanya de Facebook. En canvi, abandona Puigdemont (i d'uns quants Prenafetes), en formen part el filòsof Bernat Dedéu, el sociòleg Salvador Cardús i l'historiador Jaume Sobrequès, així com figures convergents destacades: Roger Albinyana, qui ha exercit de secretari d'Afers Exteriors i de la Unió Europea de la Generalitat des del 2013, Oriol Puig Godes, director del Servei Meteorològic de Catalunya i germà de l'exconseller Felip Puig, i Marc Arza, regidor de l'Ajuntament de Reus imputat en el cas Innova.

CERCLE DE PATRIOTES

Tampoc participa en aquesta reunió d'amics 2.0 l'incendiari polemista Sostres, qui ha fet bandera de la seva

amistat amb Prenafeta i va escriure en el seu bloc que "tenim dos patriotes segrestats pel jutge Garzón". "Dos patriotes exemplars contra els quals no s'ha pogut presentar la prova de cap delictes" i "dos ciutadans de Cata-

Roger Albinyana, Oriol Puig Godes i Marc Arza també són amics de "Prenafeta Alavedra Justícia Injusta"

lunya amb un admirable full de serveis a la nació", deia. Tots dos, això sí, continuen imputats avui.

En termes idèntics es va expressar l'any passat Èric Bertran, subdirector de la convergent Fundació Nous Catalans, quan va voler defensar An-

dreu Viloca, tesorero de CDC imputat pel seu presumpte rol en la trama del 3%: "És el meu amic perquè és un patriota i estem en un procés de greu conflicte polític i més que polític". Bertran va considerar-lo "el primer pres polític del procés".

Un home clau en l'elecció de Puigdemont com a alcalde de Girona, per cert, es troba en el mateix fangar judicial que Viloca. El seu cap de campanya el 2011 va ser Josep Manel Bassols, que ha estat exercint de conseller delegat a Catalunya de la constructora Oproler, una de les empreses investigades en el cas del 3%, pel qual se l'ha imputat i detingut.

PUIGDEMONT 2.0

A la xarxa, tots s'ha de dir, Puigdemont no va arribar tan lluny en defensa de cap d'ells. En el seu bloc només consta una al·lusió directa. El 31 d'octubre del 2009, publicava: "Servir Alavedres, Prenafetes i alcaldes socialistes emmanillats al Telenotícies migdia té l'audiència -i el morbo- assegurada, però té tant d'excés i d'escarni que compromet la pedagogia de l'operació". I escometia Garzón, segons ell, "el jutge espanyol tocat del major vedettisme", per haver enviat "les tropes de la Guàrdia Civil a encerclar ostentament l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet". D'altra banda, només citava el cas Pretòria en un escrit del 2010 on parlava de desafecció política i seguretat: "Els Millet i els Pretòria són verí per a la política", deia. Però, a qui es referia, exactament, en darrer terme?

En qualsevol cas, els perfils reivindicatius com els de la causa de Prenafeta i Alavedra són extremadament rars entre els més de 4.800 amics que suma el Facebook de Puigdemont. "Prou Impost de Successions", "Comerç just", "Superpoblación Explosión Demogràfica" o un "Sí Al Nou Estatut" són alguns d'ells. El president també manté una amistat amb "Jordipujol Festa Aniversari", un perfil no actualitzat des del 2010, al qual també està connectat Èric Bertran, on es llegeix com a darrer missatge: "Què podríem fer el dia 9 de juny per felicitar al President Pujol?".

Quant als amics famosos, hi ha, entre d'altres, el seu excap de campanya, Josep Manel Bassols, Marc Prenafeta (fill de Lluís Prenafeta) i Roger Pinart, segon tinent d'alcalde de l'Ajuntament d'El Port de la Selva que destaca a Twitter per insultar els rivals polítics de CDC. Així mateix, en Puigdi manté amistat amb un perfil de "Marta Ferrusola" del que, si més no, també és amiga Marta Pujol, la filla arquitecta de l'expresident. ■

LES AMISTATS PERILLOSES DEL PRESIDENT DE LA GENERALIAT

L'amic Joan Laporta

Carles Puigdemont va acompanyar Joan Laporta a Romania el pont del Primer de Maig de l'any 2014, tal com es pot veure en el següent reportatge fotogràfic

Text J.B.

Carles Puigdemont i Joan Laporta són amics, molt amics, des que tots dos van coincidir al Parlament fa dues legislatures, el primer com a diputat de CiU i, el segon, de Solidaritat Independentista. Des d'aleshores, són inseparables, queden tot sovint per sopar amb les respectives parelles i, fins i tot, comparteixen vacances plegats.

El pont del Primer de Maig de l'any 2014 el van passar a Romania, el país d'origen de Marcela Topor, l'esposa de Puigdemont. El diari d'informació general *Adevarul*, de Bucarest, va publicar en la seva edició digital una crònica i diverses fotografies de Laporta, que en aquells moments aspirava a tornar a la presidència del Barça.

En algunes d'aquestes instantànies, Laporta apareix acompanyat per qui en aquell moment era l'alcalde de Girona -el cronista romanès l'anomena "peix gros"- i per la seva esposa.

Segons relatava *Adevarul* el 3 de maig del 2014, els dos amics van fer un itinerari pel país: van fer estada a Bucarest, la capital; a Iasi, on va néixer Marcela Topor i van donar tombes per la regió de Bucovina.

RESA A LA VERGE DE SUCEVITA

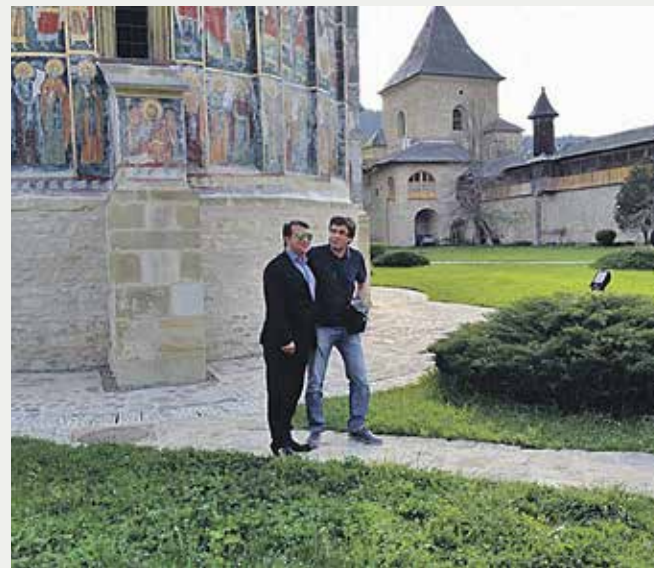
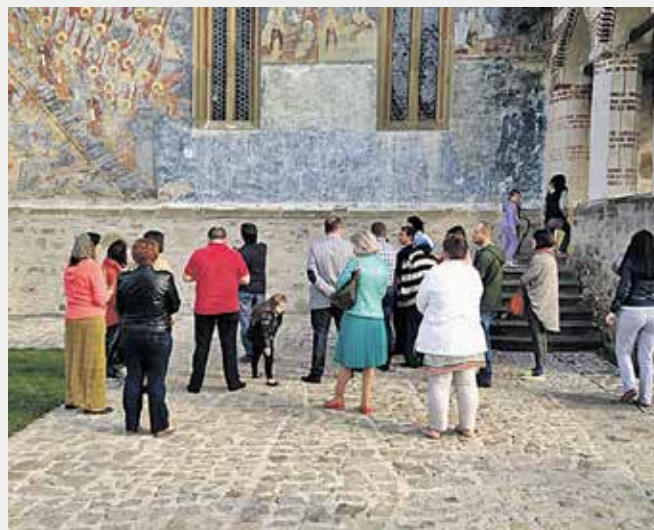
Les fotografies es van prendre al monestir de Sucevita. Laporta va escoltar les explicacions d'una guia turística sobre les famoses pintures que hi ha en aquest recinte i, després, va resar davant la imatge de la Verge Maria. La tradició local diu que se li pot demanar un desig, però, quan el periodista va preguntar a Laporta quina petició havia fet a la Verge, va respondre que era un secret, segons explica aquesta publicació.

Adevarul presenta un Laporta gairebé místic, que resava a la Verge i que se sentia impressionat per la "gran espiritualitat" del monestir.

Puigdemont i Laporta van comprar àlbums de viatge i creus, entre

Carles Puigdemont i Marcela Topor van acompanyar Joan Laporta per diversos llocs de Romania. El diari *Adevarul* va publicar aquestes fotografies al monestir de Sucevita, on Laporta va resar davant una imatge de la Verge.

Puigdemont i Laporta queden sovint per sopar amb les respectives parelles i han fet més d'una escapada tots plegats

altres *souvenirs*, en una botiga a tocar del temple. L'expresident de Barça es deixava fotografiar pels joves que li demanaven una *selfie*.

A LA SUITE PRESIDENCIAL

Laporta es va allotjar a l'Hotel Sofia de Sucevita, concretament a la "suite presidencial". La crònica d'*Adevarul* no informa en quina habitació estava Puigdemont, el qual un any i mig després es convertiria realment en president d'un país.

Era el primer viatge que Laporta feia a aquest país i va declarar a la premsa local sentir-se "una mica romanès".

A la galeria de fotos que publica *Adevarul* es pot veure Puigdemont, amb un estil *casual*, fent indicacions a Laporta, que llueix un vestit amb americana i duu ulleres de sol.

Precisament, l'aparença de Laporta, que és l'únic amb americana, ha aixecat rumors sobre les intencions d'aquesta escapada romanesa, que podria tenir un vessant més enllà de la turística. Ja se sap que Laporta és un home de negocis i que, com a tal, fins i tot ha intermediat en operacions amb la Generalitat. Un exemple: la compra d'edificis d'oficines de l'administració catalana per compte d'un inversor israelià. Que la verge de Sucevita l'ajudi! ■

L'ÚLTIMA TRINXERA DEL PUJOLISME

El 'lobby' gironí s'amaga darrere del nou president

Text J. Reixach

Amb la designació de Carles Puigdemont com a nou president de la Generalitat, el lobby gironí assoleix un primer pla en el procés de la Catalunya secessionista. Destacats empresaris, com Joaquim Vidal (Valvi) i el seu soci Ramon Miquel (expresident de Miquel Alimentació), passen a tenir un paper determinant en el joc de poders que es perfila darrere el nomenament de l'exalcalde de Girona com a successor d'Artur Mas.

Podríem dir gràficament que el pujolisme, assetjat pels casos de corrupció i la vertiginosa pèrdua de suport electoral, s'ha refugiat en el territori "segur" de les comarques gironines. Aquí, CDC hi ha tingut, tradicionalment, el seu baluard "espiritual" i polític. No oblidem que Jordi Pujol, després de sortir de la presó de Torrero (Saragossa), l'any 1962, va passar un any confinada a la capital del Onyar i hi va crear un nucli de "fidels a la causa" que ha acabat esdevenint un poder fàctic, del qual Carles Puigdemont n'és l'hereu i, ara, màxim exponent.

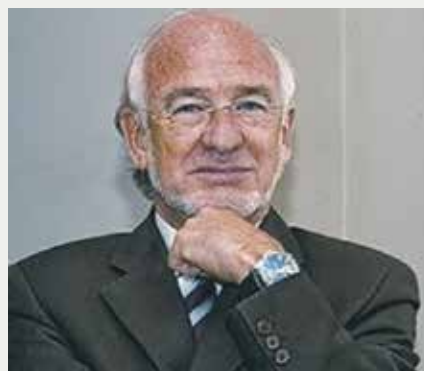
L'ANOMALIA NADALISTA

En la conformació d'aquest nacionalisme de matriu gironina hi va tenir una gran influència el cardenal Narcís Jubany, que va ser bisbe de la diòcesi entre 1965 i 1971, abans d'esdevenir arquebisbe de Barcelona i cardenal. Convergència ha estat, de sempre, el partit hegemònic de la demarcació, sota el control de "pesos pesants" com Arcadi Calzada, Josep López de Lerma, Pere Macias o Carles Pàramo.

En aquest sentit, Joaquim Nadal, alcalde de Girona entre 1979 i 2002, va resultar una "anomalia" històrica. Sociològicament i per estatus familiar, havia de ser pujolista/ju-

Marcela Topor, l'esposa del Molt Honorable, treballa per Joaquim Vidal. A la dreta, Arcadi Calzada.

banyista, però va triar l'opció "equivocada" del PSC. En els últims anys, destacats socialistes gironins, com l'exconsellera Marina Geli; l'exalcalde de Roses, Magda Casamitjana; l'exdiputada Pia Bosch o l'exregidor Joan Pluma han acabat assumint la "via correcta" i s'han passat amb armes i bagatges a les files del masisme.

Hi ha un cert xovinisme gironí. La seva proximitat amb França i el glamour de la Costa Brava li donen un aire cosmopolita que malda per rivalitzar amb la gran metròpoli barcelonina (Can Fanga). L'Empordà s'intenta emmirallar en la Toscana i Girona presumeix de ser la Florència catalana. Els antics comtats medievals de Besalú, Empúries, Girona i la Cerdanya –el "pinyol" de la Catalunya Vella– confereixen a aquesta zona un pedigrí que contrasta amb la Catalunya Nova, conquerida als àrabs. Per acabar-ho d'adobar, la genialitat d'artistes com Salvador Dalí o l'art culinari dels germans Roca (El Cellar de Can Roca) afegeixen singularitat i llustre a la identitat gironina.

'TERRA DE PRESIDENTS'

Aquests dies, arran de la designació de Carles Puigdemont, s'ha recordat que el primer president de la Generalitat va ser el bisbe gironí Berenguer de Cruïlles, elegit pel càrrec

l'any 1359. Els veïns d'Amer, vila natal del nou president, també han volgut recordar que, en segles passats, tres presidents de la Generalitat (Francesc de Giginta, Miquel d'Alentorn i Andreu Pont d'Osseja) eren abats del monestir benedictí, fundat el segle X, que hi ha en aquesta localitat de la Selva. "Amer, terra de presidents", resava una pancarta exhibida a la plaça de Sant Jaume el dia de la presa de possessió de Carles Puigdemont.

En la seva trajectòria professional com a periodista, el nou president ha comptat amb la inestimable protecció de l'empresari Joaquim Vidal, un dels puntals del pujolisme a les comarques gironines. Exalcalde de Sant Gregori i exsenador de CiU (1996-2000), Joaquim Vidal és un nacionalista del morro fort que ha fet una considerable fortuna amb la cadena de supermercats Valvi. Convertit en mecenes, impulsa la Fundació Valvi i, durant molts anys, va ser el president i espònsor del club de bàsquet de Girona. Actualment, patrocina l'equip de bàsquet femení de la ciutat.

Joaquim Vidal també ha entrat amb força en el sector dels mitjans de comunicació. Va fundar Televisió de Girona i l'any 2012 va comprar el diari *El Punt Avui* (Hermes Comunicacions), on Carles Puigdemont va

començar a treballar l'any 1981 com a corrector lingüístic i d'on va arribar a ser redactor en cap. L'any 2014, el grup Hermes Comunicacions va tancar un acord amb l'empresari italià Nicola Pedrazzoli per llogar-li la seva cadena de televisions locals Canal Català, a través de la qual emet actualment *El Punt Avui TV*, on hi treballa Marcela Topor, l'esposa de Carles Puigdemont, com a conductora del programa *Catalan Connections*. La revista *Catalonia Today*, fundada l'any 2004 per l'actual president de la Generalitat i que dirigeix la seva dona, també s'edita sota el paraigua empresarial d'Hermes Comunicacions.

EL PODER DELS MIQUEL

Joaquim Vidal té com a socis de la seva xarxa de supermercats la poderosa família Miquel, de Figueres. Plegats, van fundar l'any 2011 la companyia Miservi de Supermercats SL, que explota la franquícia de la marca Spar a les comarques gironines. El patriarca del grup de distribució empordanès, Ramon Miquel, és un vell amic i col·laborador de l'expresident Jordi Pujol des dels temps de Banca Catalana. Va ser conseller del Banc Mercantil de Manresa (filial de Banca Catalana) i figurava en la querrel·la presentada l'any 1984 pels fiscals José María Mena i Carlos Jiménez Villarejo contra els responsables de la fallida del grup financer.

L'any passat, els Miquel van vendre el seu grup de distribució –el més important de Catalunya, amb una facturació superior als 1.000 milions d'euros– a l'empresa estatal xinesa Bright Food. L'import de l'operació es va fixar en 110 milions d'euros, que han incrementat encara més l'enorme fortuna d'aquesta família de Figueres, veritable poder a l'ombra que s'amaga darrere el nou president de la Generalitat.

La *Figueres connection* també és present al govern català a través de Santi Vila, l'exconseller de Territori i Sostenibilitat i actual conseller de Cultura, que amb anterioritat havia estat alcalde de la capital de l'Alt Empordà. Precisament, Santi Vila arrossega una investigació judicial pel lloguer, suposadament fraudulent, d'uns locals del grup Miquel Alimentació. L'Ajuntament, quan ell era alcalde, va signar amb la família Miquel un contracte de lloguer d'aquests locals per un període de 20 anys, amb una renda mensual de 5.900 euros, sense que hagin tingut la utilitat anunciada, la ubicació dels serveis municipals de Benestar Social. ■

MOVIMENTS DINS DE CONVERGÈNCIA

Mas torna a ser l'hereu

Com que l'expresident pilotarà la refundació del partit, perd rellevància el càrrec de secretari general, que es disputen Germà Gordó i Jordi Turull

Text J.M.C.

Artur Mas va decidir fer “el pas al costat” una nit de dijous, tres dies abans del termini del ple d'investidura, després que algunes persones de la seva plena confiança, especialment David Madí, li aconsellessin que plegués veles: no es va apartar per les exigències de la CUP, sinó perquè els sondejos electorals dels quals disposava Convergència apuntaven que, si convocava eleccions pel març, podien quedar per sota dels vint diputats si es presentaven en solitari.

Aquella nit de dijous, Mas va desencadenar una jugada maquiavèlica: s'apartava, renunciava a l'escó, venia aquesta retirada com un sacrifici personal, evitava unes altres eleccions en les quals Convergència seria derrotada i, a sobre, es deslliurava del compromís de ser la seva última legislatura.

Després de la incerta etapa de Puigdemont que acaba de començar, Mas podrà tornar a ser candidat electoral, ja sigui en el marc d'una Catalunya a punt de desconnectar o destrempada amb el sobiranisme. En aquest sentit, sense voler, la CUP li ha donat un cop de mà, una segona vida política.

En l'interior de Convergència, la retirada de Mas no s'interpreta com una derrota, sinó com una batalla guanyada que dona moral a la tropa. Fins i tot, hi ha dirigents convergents que opinen que, pels interessos del partit, és millor que Puigdemont presideixi la Generalitat perquè així mantenen Mas en la “reserva” pel que pugui passar en un futur.

En declaracions a aquest setmanari, fonts de la direcció de CDC assenyalen que, amb el seu pas al costat, Artur Mas també ha “resolt” el problema de la successió al capdavant del partit perquè ara s'ha tornat a situar com a “hereu”, com a candidat a la presidència de la Generalitat en les properes eleccions catalanes sigui quin sigui l'escenari.

El relleu d'Artur Mas per Carles Puigdemont pot ser provisional.

REFUGIAT AL PALAU ROBERT

Quan aquest febrer s'instal·li a l'Oficina de l'expresident, al Palau Robert, Artur Mas treballarà perquè es reconguin les aspiracions sobiranistes catalanes en l'àmbit internacional, tal com ell mateix ha anunciat, però també pilotarà la refundació del partit i, de fet, en continuarà sent el líder.

Alguns cronistes polítics comparen Carles Puigdemont amb Dimitri Medvedev, al qual Vladímir Putin utilitza com a president o primer ministre per trencar la limitació de mandats que estableix la Constitució russa i així poder-se perpetuar en el poder. Mas va anunciar que, si governava, aquesta seria la seva última legislatura, però, com que el president és Puigdemont, ja ha dit que se sent deslliurat del compromís de no tornar a ser el candidat a president i que es pot tornar a presentar en divuit mesos.

En tot cas, les fonts consultades no estan per fer comparances amb Medvedev i prefereixen fer un altre símil: en aquesta transició cap a la suposada

convocatòria del referèndum d'independència, Mas exercirà la funció de “cap d'Estat”, de líder moral, de garant del procés, mentre que Puigdemont serà el “primer ministre”, qui portarà el pes del govern.

ARA NO CAL BUSCAR CAP DELFI

Aquestes fonts subratllen que “el pas al costat” de Mas facilita la refundació de Convergència: “Hi ha molts números tres en el partit, però no tenim un dos indiscutible” i, amb Mas a la recambra, no tenen gens de pressa per buscar-li un delfí.

Si Artur Mas hagués aconseguit mantenir-se en la presidència de la Generalitat, l'elecció del nou secretari general del partit seria crucial perquè es convertiria en el successor natural. Però, com que Mas pot tornar a ser el cartell electoral, perd rellevància el secretari general, un càrrec que en el pròxim congrés del partit, previst per aquesta primavera, es disputaran Germà Gordó i Jordi Turull.

Germà Gordó fa mesos que s'està treballant el nomenament, buscant

suports i parlant amb els representants del territori, però, a última hora, també s'ha postulat Jordi Turull. Segons s'explica en el partit, Turull farà el pas –aquest cap endavant, no cap al costat– perquè li ho ha demanat el mateix Artur Mas.

Aquestes fonts assenyalen que Mas prefereix Turull perquè es converteixi en el seu braç al Parlament, en l'executor de les seves directrius. Mas ha renunciat a l'escó, però, a través de Turull, controlarà el sector convergent de Junts pel Sí.

S'ATANSEN TEMPESTES

Tot i l'eufòria que en aquests moments hi ha a la seu de Convergència, veuen venir tronades per totes bandes. Aquests són els temors:

- Els fronts judicials. Per molt que trenquin lligams amb l'antiga Convergència, per molt que es fundi un nou partit, saben que sorgiran més escàndols al voltant del cas del 3% i que, si no hi ha sorpresa, el judici del cas Palau acabarà en condemna. Del cas Pujol, s'ho prenen com si no anés amb ells.

- Possible inhabilitació. Les altes instàncies judicials espanyoles exigeixen celeritat al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en el cas de la possible inhabilitació d'Artur Mas per la consulta del 9-N. Tenen tanta pressa, que el judici es podria celebrar abans d'un any i mig. Si Mas resultés inhabilitat, ja no es podria presentar i els convergents es trobarien amb un greu problema de lideratge.

- Indefinició. Amb la refundació, hauran de deixar clar si són un partit independentista, que deixaria fora una part de la militància més moderada, o només pel dret a decidir. Molts dirigents es plantegen redreçar el rumb.

- Complots interns. Abans d'arribar al xoc de trens, alguns dirigents del partit podrien saltar. No seria gens estrany el sorgiment d'escissions.

- Oriol Junqueras. El vicepresident s'ha convertit en el pilot del procés i ERC guanyarà protagonisme. ■

PRÉSTEC EXPANSIÓ

Et responem en
24 hores. Els teus
diners, disponibles
en 24 més.

Informa't de les condicions en la teva oficina
més pròxima o entrant a
bancsabadell.com/prestecexpansio.

NECESSITEM
PROJECTES, QUE SÓN
IL·LUSIONS, REPTES,
COM SE LI VULGUI DIR.
QUINS SÓN ELS TEUS?

JO VULL
APRENDRE
A TOCAR
EL PIANO.

BÉ, AIXÒ ÉS UN REpte.
PER MI AIXÒ SERIA UNA
MUNTANYA. SERIA COM
ESCALAR L'EVEREST.

FINS I TOT ME
N'HE COMPRAT UN.
UN AMIC EM VA DIR:
"SI NO COMPRES
EL PIANO, NO
EL TOCARÀS MAI."

I TENIA RAÓ, TOT I QUE
ENCARA SÓC MOLT DOLENT.
PERÒ TINC L'ESPERANÇA QUE
UN DIA PODRÉ TOCAR BÉ.

B Sabadell
Ser on siguis

AGENTS DE SEGURETAT INDEPENDENTISTES

Cops de porra en català

Una empresa registrada amb l'activitat de 'restaurants' es vanta de ser contractada per ajuntaments per encarregar-se de la vigilància de concerts

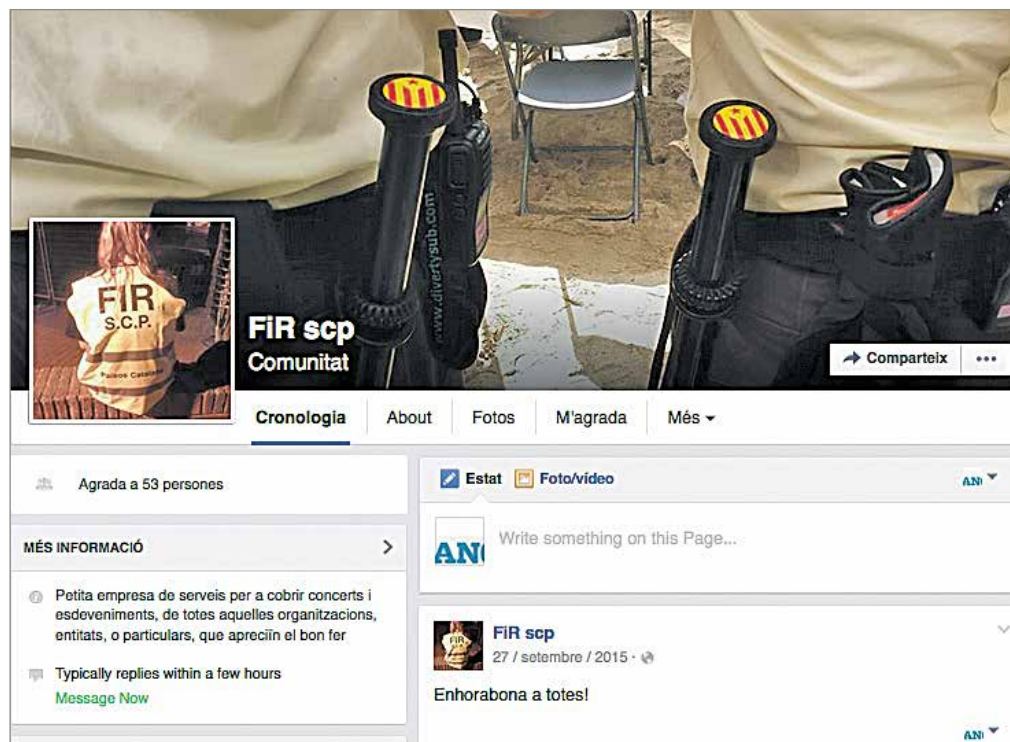
Text P. Gispert

Des del carnaval de Cardedeu, d'on són un dels seus promotors, fins al País Valencià, on, segons expliquen ells mateixos a través de les xarxes socials, "ja podem donar servei" després de "resoldre problemes burocràtics". El concert que el grup Inadaptats va celebrar l'any passat a Vilafranca del Penedès i que va aplegar unes 5.000 persones. Les barraques de Granollers. La festa major de la Creu Alta de Sabadell. La festa major jove de Vic. El concert d'estiu d'Alella amb Els Amics de les Arts. Les barraques de Sabadell, "amb molta gent i algun entrebanc"... tots aquestes esdeveniments han contractat els serveis de Fuset i Roca Associats scp (FiR scp).

Segons consta en el seu perfil a les xarxes és una "petita empresa de serveis per cobrir concerts i esdeveniments, de totes aquelles organitzacions, entitats, o particulars, que apreciïn el bon fer. Vàrem néixer per a cobrir un espai buit que hi havia en els esdeveniments que organitzaven tant entitats com administracions... És per això que ens hem especialitzat en tot allò que cal per dur a terme un concert, un acte esportiu, cultural, etc. La legislació actual obliga l'organització a disposar de vigilància i control d'accésos, i aquest és un dels serveis que oferim, des de la professionalitat, les bones maneres i al mateix temps, volem deixar constància que tots els nostres treballadors/col·laboradors, també saben parlar en castellà".

FiR scp és una empresa impulsada per qui va ser el primer regidor de la CUP a Cardedeu (Vallès Oriental), Carles Roca, per oferir serveis de seguretat a diversos esdeveniments lúdics.

Una de les finalitats per les quals treballa és per prescindir de la fi-

El Facebook de l'empresa de seguretat mostra fotografies dels esdeveniments on ha treballat.

Són "gent de casa, que estem cansats de trobar-nos indesitjables feixistes"

gura del vigilant de seguretat "sense cap tipus d'educació i que a sobre no sap ni parlar català". Els agents d'aquesta empresa són, segons es promocionen a internet, "gent educada, professional, amb bona presència i sobretot amb gent de casa, que ja estem cansats de trobar-nos indesitjables feixistes sense cap mena d'educació i que a sobre no saben ni volen

parlar català". Les fotografies dels actes on han treballat, que també pengen a les xarxes, mostren els vigilants amb una porra que té gravat el logotip d'una estelada.

L'empresa també es promociona des d'un perfil anomenat 'A Catalunya, seguretat privada en català', que requereix "vigilants de seguretat i controladors d'accésos per cobrir esdeveniments" i

que promociona les entitats i poblacions que demanen els seus serveis.

Tot en ordre, si no fos perquè en el registre de la societat, que té la seu a Barcelona, hi figura que la seva activitat és: 'Restaurants i llocs de menjar'. Per 'salvar' l'escull legal que impossibilita una empresa de "menjar" desenvolupar tasques de seguretat, FiR scp contacta el grup de seguretat Mobert. La firma té la seu a Caldes de Montbui (també al Vallès) i ofereix serveis com custòdia de claus o vigilants fixos per a centres comercials, indústries o col·legis. "Quan FiR contacta amb nosaltres, els subcontractem, els donem d'alta en seguretat privada a la Seguretat Social, i és com si fossin treballadors nostres. Si ho fessin per lliure es jugarien una multa de 30.000 euros, si topossin amb una inspecció de seguretat", explica un responsable de Mobert.

Ni els Mossos d'Esquadra, que tenen les competències sancionadores en matèria de seguretat privada a Catalunya, ni els ajuntaments que han sol·licitat els serveis de FiR, semblen haver posat objeccions a aquest cas tan particular. Especialment greu és el cas dels consistoris que els contracten sabent -o com a mínim tenint l'obligació de saber- que no és una empresa de seguretat habilitada per Interior i que figura jurídicament amb una activitat de "restaurants i llocs de menjar", perquè s'encarregui de la seguretat d'esdeveniments de risc que apleguen fins a 5.000 persones.

FiR es vanta de tenir "bones relacions" amb ajuntaments com el de Sant Cugat. En el llistat municipal de contractes amb proveïdors, adjudicatari i contractistes del consistori durant el 2014 s'hi troba un pagament fet a l'empresa Fuset i Roca Associats per valor de 1.820 euros. ■

LA POLÍTICA CULTURAL CONVERGENT

El museu de Trias punxa

El polèmic Museu de les Cultures del Món, un dels grans projectes museístics del govern municipal de CiU inaugurat el febrer del 2015, només ha aconseguit atreure poc menys d'un terç dels visitants previstos

Text **Cristina Palomar**

El Museu de les Cultures del Món, el projecte cultural estrella del govern Trias inaugurat a bombo i plateret el febrer de l'any passat, ha resultat ser un fracàs. A punt de complir el seu primer aniversari i amb una inversió de nou milions d'euros en lloc dels cinc previstos inicialment, aquest polèmic museu ha confirmat el que ja s'intuïa als pocs mesos d'obrir: s'ha quedat molt lluny de les previsions inicials que situaven la xifra de visitants en els 300.000 anuals. Per aquest espai cultural han passat durant el 2015 unes 91.000 persones i gairebé la meitat ho va fer durant els dos mesos de portes obertes. La mitjana durant la resta de l'any no ha arribat ni a les 180 visites diàries.

Així ho confirma l'últim balanç de l'Any dels Museus. En el cas dels centres museístics gestionats per l'Institut de Cultura de Barcelona, el rànquing l'encapçala el Born Centre Cultural (1,5 milions) tot i haver patit durant l'any passat una reducció d'un 20% de públic. Li segueixen el Museu Picasso, amb un milió de visites, el Castell de Montjuïc (665.000), el Park Güell (525.000), el Museu d'Història de Barcelona (295.000), el Museu del Disseny (217.000), el Museu de Ciències Naturals (180.000), el Monestir de Pedralbes (77.000), el Museu de la Música (65.000) i el Museu Frederic Marés (40.000).

CRÍTQUES A DOJO

L'ambiciós projecte museístic impulsat pel convergent Jaume Ciurana, aleshores tinent d'al-

L'expresident de la Generalitat Artur Mas amb la seva dona i l'exalcalde Xavier Trias durant la inauguració.

El Museu Etnològic 'bis' va ser qüestionat per l'oposició i la comunitat acadèmica

calde de Cultura, va néixer amb mala estrella. Va ser qüestionat des del principi per la majoria de l'oposició pel cost elevat que suposava per a les arques municipals, sobretot tenint en compte els estralls que la davallada de públic i d'inversions per la crisi econòmica han provocat en els equipaments culturals ja existents a Barcelona. La seva obertura també va ser molt criticada per gran part de la comunitat acadèmica al considerar el museu "anacrònic" per la seva visió etnocèntrica i colonialista, ja que els objectes de les cultures africana, americana i asiàtica exposats responen més al criteri occidental d'obra d'art que a un criteri científic.

Una de les institucions acadèmiques més bel·ligerants amb l'aposta de Trias va ser l'Institut Català d'Antropologia (ICA), que no va dubtar a qualificar de despropòsit la construcció d'un nou museu al carrer Montcada que classificava els objectes des d'un punt de vista exòtic més propi del segle XIX que del segle XXI. L'ICA també va denunciar l'espoli del fons del Museu Etnològic de Montjuïc, del qual se'n van extreure prop d'un miler de peces de la col·lecció del mecenes Albert Folch i Rusiñol per omplir el nou equipament, que ocupa el palau Nadal – que abans acollia la col·lecció d'art precolombí de Barbier-Müller – i el palau Marquès de Llió, antiga

seu del Museu Tèxtil. Les costoses obres de rehabilitació dels dos edificis gòtics es van haver de fer en un temps rècord i van disparar el pressupost inicial gairebé fins a doblar-lo.

APARADOR DELS FONS PRIVATS

Malgrat les crítiques, Xavier Trias va tirar pel dret al considerar que el museu era un projecte inèdit perquè posava en valor el patrimoni de Barcelona guardat als magatzems de l'infravalorat Museu Etnològic, reduït ara a exhibidor de l'etnologia dels Països Catalans aprofitant la commemoració – i la manipulació política – del Tricentenari del 1714. Tanmateix, tot i ser un equipament públic pagat per la Diputació de Barcelona, el Museu de les Cultures serveix en realitat als interessos dels col·leccionistes privats perquè funciona com a aparador perquè hi exhibeixen els seus fons. El museu exposa, per exemple, gran part de la col·lecció de la Fundació Folch, que el consistori gestiona en préstec durant vint anys, i dels fons privats de la Fundació Arqueològica Clos i de la Col·lecció Arqueològica Duran Vall-lloera.

Precisament, la inauguració del Museu de les Cultures del Món es va fer pocs mesos abans que el conseller de Cultura, Ferran Mascarell, presentés el seu nou pla de museus 2015-2025. El document estratègic, promès pel conseller tres anys abans i presentat dos mesos abans de les eleccions del 27-S, considerava que més que obrir nous museus, el que calia a Catalunya en un context de crisi com l'actual és renovar i internacionalitzar els ja existents apostant per una millora de la seva gestió amb l'objectiu de guanyar un 20% més de públic.

El pla de Ferran Mascarell té poques possibilitats que prosperi perquè d'entrada ell no segueix com a conseller de Cultura en el govern que encapçala Carles Puigdemont. A més, el document marcava ser molt criticat i no només perquè es presentés a corre-cuita a finals de la legislatura. Alguns especialistes com l'historiador i exdirector del museu d'Arqueologia de Catalunya, Pere Izquierdo, van qüestionar la proposta per la seva inviabilitat econòmica, la manca d'ambició i de consens amb el sector, i l'absència d'un model de gestió museística equiparable als paràmetres europeus. ■

societat

ESPECULACIÓ URBANÍSTICA

Suspensa la martingala d'Unibail-Rodamco

L'Ajuntament de Barcelona atura el pla de millora urbana i rebutja vincular ara l'habitatge protegit i l'escola pública a l'ampliació del complex de La Maquinista

Text **Cristina Palomar**

Petita gran victòria per al comerç de proximitat de Sant Andreu, almenys de moment. L'Ajuntament de Barcelona ha paralitzat provisionalment l'ampliació del centre comercial La Maquinista, una operació urbanística beneïda pel govern de CiU amb el suport del Partit Popular. El govern d'Ada Colau ha denegat l'aprovació inicial del Pla de Millora Urbana (PMU) presentat per l'empresa Unibail-Rodamco Steam adduint que incompleix la legalitat vigent. El pla desenvolupa els usos de l'espai resultant de la modificació del Pla General Metropolità (PGM) aprovat durant el mandat de Xavier Trias malgrat l'oposició veïnal i comercial perquè la multinacional francesa pogués ampliar el seu sostre comercial fins als 36.000 metres quadrats.

PÈRDUA DE SÒL INDUSTRIAL

Dos dels motius de BComú per no donar el vistiplau al PMU és que l'augment de superfície comercial previst es vincula a la construcció d'habitatge protegit i d'una escola, i que es perd sòl industrial de la ciutat. De fet, la modificació del PGM ordena una superfície total de 92.000 metres quadrats. D'aquests, 36.000 són considerats sostre comercial, 50.000 metres quadrats més corresponen a sostre residencial destinat a habitatge i 6.000 metres quadrats per a usos complementaris al comercial. També contempla la ces-

sió de sòl d'equipament destinat a una escola i a espais verds. En el cas concret de la superfície reservada a habitatges, la previsió és construir-ne 588, dels quals 188 serien pisos protegits.

Segons l'informe municipal, el PMU presentat incompleix la normativa que regula els terminis de construcció de l'habitatge protegit. El text refosa la Llei d'Urbanisme de Catalunya contempla que els planejaments urbanístics han de tenir en compte que les obres d'habitatge protegit han de començar abans que passin dos anys des que la parcel·la hagi rebut la condició de solar i s'han d'acabar durant els tres anys següents a l'atorgament de la llicència d'obres. En el cas de la proposta d'Unibail-Rodamco, l'habitatge protegit no es començaria a construir fins al cap de dotze anys començant a comptar a partir de l'aprovació oficial del projecte de reparcel·lació.

Els tècnics municipals també qüestionen la pretensió del promotor d'utilitzar el subsòl dels sòls públics cedits a l'Ajuntament per ampliar el nombre de places d'aparcament, quan el pla només afecta el nou sòl privat definit a la modificació del PGM i el sòl que ocupa el centre comercial actual. Una altra raó és que el pla treballa sobre unes parcel·les derivades d'una reparcel·lació que encara no s'ha produït. Es dona el cas que la reparcel·lació del terreny es va aprovar inicialment el 4 de febrer del 2015, però no es va apro-

La reclamació de l'escola ha mobilitzat els veïns de Sant Andreu

El centre està acabant amb les botigues de proximitat del barri

var mai definitivament, cosa que el consistori interpreta com una denegació per silenci administratiu negatiu. Unibail-Rodamco pretén ubicar una parcel·la que correspon al consistori sobre el nou centre comercial –conegut com a sòcol- i no de forma independent, cosa que impedeix construir gran part de l'habitatge protegit pactat.

TRES INFORMES MÉS

L'informe jurídic i tècnic també va acompanyat de tres informes sectorials més que desaconsellen que el projecte tiri endavant en les condicions actuals. Un d'ells és el de la Direcció de Serveis de Mobilitat que rebutja l'ampliació prevista de 2.017 places de cotxe i 570 de motos quan el màxim exigible segons el marc normatiu serien 1.465 places de cotxe i 210 places de moto. Mentrestant, la Gerèn-

cia d'Habitatge i l'Àrea de Drets Socials constaten que se superen els terminis legals d'inici i final de construcció de l'habitatge protegit, i el Consorci d'Educació rebutja la construcció d'un aparcament soterrat en el solar on anirà l'escola La Maquinista.

El projecte d'ampliació de La Maquinista ha estat molt qüestionat per veïns i comerciants al considerar-la una operació especulativa sense precedents a la ciutat. De tots els districtes de Barcelona, el de Sant Andreu és un dels que pateix més els efectes negatius que les grans superfícies tenen sobre el teixit comercial de proximitat, molt perjudicat també pel preu dels lloguers i per la caiguda del consum provocada per la crisi econòmica. La presència de La Maquinista i Hipercor, així com la proximitat d'Heron City –centre comercial situat al districte de Nou Barris que també s'amplia per silenci administratiu- han acabat amb bona part de l'activitat econòmica minorista.

Unibail-Rodamco està especialitzada en la gestió de grans superfícies comercials, opera des de París i centra la seva activitat a Europa. A l'Estat espanyol posseeix tretze centres, la majoria d'ells situats en grans ciutats com Barcelona, Madrid, Sevilla, València i Sant Sebastià. A Catalunya gestiona Barnasud, a Gavà; i Splau, a Cornellà de Llobregat. A Barcelona, a banda de La Maquinista –amb una superfície actual de 95.000 metres quadrats, 222 botigues i sales de cine-, també és propietària del centre Glòries. Aquesta superfície comercial també està en procés d'ampliació gràcies al silenci administratiu que va caracteritzar l'etapa Trias. ■

@Jesusmarana: "Vint persones concen-tren a Espanya tants diners com el 30% de la població. Informe Oxfam. #desigualtat"

@ObraSocial_PAH: "Les filles de famílies que viuen ocupant passen situacions lletges al col·legi. (Ets profe? Ens ajudes?)"

@iaioflautas: "A Barnaclinic retallen per privatitzar i privatitzen per enriquir-se però és la nostra salut el que està en joc"

DENÚNCIES PER ABUSOS SEXUALS

La cara fosca de la Creu Roja catalana

Condemnat el cap local de Vila-seca per aprofitar-se dels candidats que volien fer tasques comunitàries

Text R. Calvo

La Creu Roja, la gran organització humanitària fundada pel maçó suís Henry Dunant, no escapa al flagell dels escàndols sexuals, protagonitzats per membres prominents d'aquesta entitat. L'Audiència de Tarragona acaba de condemnar Alfons Pujals, expresident de l'assemblea local de la Creu Roja de Vila-Seca (Tarragonès) a una pena de 12 anys de presó i 18 mesos de multa per les agressions sexuals perpetrades a set persones del sexe masculí. En un sentit radicalment contrari, l'Audiència de Girona ha decidit absoldre l'expresident i extresorer de la Creu Roja del Pla de l'Estany, Quim Homs, dels delictes d'abusos i de prostitució, tot i que el Jutjat penal n. 3 l'havia condemnat, el maig de l'any passat, a una pena de 12 anys de presó, una multa de 7.200 euros i una indemnització de 10.000 euros als tres nois magrebins que l'havien denunciat per aprofitar-se sexualment de la seva necessitat d'accedir a les ajudes socials de la Creu Roja.

El cas de Banyoles és especialment escabros i, en aquest sentit, la sentència exculpatòria de l'Audiència de Girona, que presideix el magistrat Fernando Lacaba, resulta molt sorprenent. Es dona la circumstància que Quim Homs, l'expresident local de la Creu Roja,

forma part de la "bona societat" del Pla de l'Estany i gaudeix del suport de les "forces vives" de Girona, amb especial esment a la relació d'anys que l'uneix amb l'exconsellera d'Ensenyament, Irene Rigau.

REPRESÀLIES LABORALS

Segons fonts de l'Assemblea de Treballadores i Treballadors

Quim Homs oferia regals i diners als joves immigrants de Banyoles

d'Acció Social (Assacs), Quim Homs ha gaudit d'una insòlita impunitat i de la protecció per part de l'anterior consistori de Banyoles i del Consell Comarcal del Pla de l'Estany. Aprofitant la seva condició de president comarcal de la Creu Roja i de la seva disponibilitat de recursos econòmics, procedents de subvencions públiques, per distribuir-los en tasques socials als col·lectius més desfavorits de la zona, havia "comprat" favors sexuals a nombrosos adolescents immigrants, fent-los regals, prometent ajudes a les seves famílies o un lloc de feina remunerat. Els "intercanvis" tenien per escenari el seu domicili particular o el seu cotxe.

Les activitats d'aquest "predador" sexual van arribar a oïdes d'alguns treballadors socials que intervenen en els barris més problemàtics de Banyoles, però van detectar que hi havia molta por denunciar-lo. Finalment, tres joves es van avenir a relatar als Mossos d'Esquadra els fets dels quals havien estat víctimes i Quim Homs va ser detingut el 10 de juny de 2013, si bé el jutge instructor el va posar en llibertat. Cinc monitors, que amb anterioritat ja havien posat els fets en coneixement de les autoritats municipals sense que

l'Ajuntament reaccionés, van fer costat a la denúncia contra l'expresident de la Creu Roja.

El més xocant d'aquest cas és que alguns dels monitors que van tenir la valentia d'estirar de la manta van ser, amb posterioritat, represaliats i acomiadats. L'advocat, i actual diputat de la CUP, Benet Salellas va assumir la seva defensa i, a la vegada, va exercir l'acusació particular en el judici contra Quim Homs. L'absolució final de l'expresident comarcal de la Creu Roja del Pla de l'Estany dictada per l'Audiència de Girona es basa en la suposada imprecisió d'alguns detalls dels relats dels joves que van ser víctimes dels abusos sexuals. Nocal dir que aquesta sentència ha causat un gran astorament en el col·lectiu de monitors de l'Assacs, que l'atribueixen a la poderosa xarxa d'interessos que, des del primer moment, semblava protegir Quim Homs.

"RECONeixEMENT MÈDIC"

Per la seva banda, l'expresident de la Creu Roja de Vila-seca, Alfons Pujals, s'aprofitava del conveni signat amb el departament de Justícia de la Generalitat per a la integració en tasques comunitàries d'exreclusos de la presó de Tarragona per agredir sexualment alguns dels beneficiaris d'aquest programa. En concret, segons recull la sentència de l'Audiència de Tarragona, sotmetia, d'entrada, els candidats a un reconeixement mèdic, pel qual no tenia cap mena d'autorització ni capacitació, en el qual els tocava els genitals i els introduïa el dit o un termòmetre a l'anus.

Set de les víctimes d'aquests abusos –que es van produir l'any 2010– van presentar denúncia contra Alfons Pujals, en considerar vexada la seva intimitat i lesionada la seva llibertat sexual. En aquest cas, l'Audiència de Tarragona ha donat credibilitat i versemblança als testimonis formulats per aquests expresos i per això ha condemnat l'expresident local de la Creu Roja de Vila-seca a ingressar a la presó i a indemnitzar les seves víctimes amb quantitats que oscil·len entre els 1.000 i els 2.000 euros. Igual que Quim Homs a Banyoles, Alfons Pujals és una persona molt coneguda en aquesta localitat del Tarragonès. ■

FERNANDO LACABA FA LA LLEI A GIRONA

El Consell General del Poder Judicial (CGPJ) ha de triar pròximament el president del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), un cop el seu titular, el magistrat Miguel Ángel Gimeno, va exhaurir el seu mandat el passat 2015. En funció de l'especial moment polític que viu Catalunya i la responsabilitat processal d'aquest organisme en els sumaris que afecten persones aforades –com per exemple, la consulta del 9-N, que ha comportat la imputació de l'expresident Artur Mas, de l'exvicepresidenta Joana Ortega i de l'exconsellera Irene Rigau–, l'elecció del nou president del TSJC és una qüestió d'alt voltatge.

Sobre la taula del CGPJ es barallen tres candidats: la renovació de Miguel Ángel Gimeno (de l'organització progressista Jutges per la Democràcia) –que es dona pràcticament per descartada– o el nomenament d'un nou president, càrrec pel

qual es postulen el magistrat Jesús Barrientos (de l'Associació Judicial Francisco de Vitoria) i Fernando Lacaba (de l'Associació Professional de la Magistratura), que és el president de l'Audiència de Girona des de l'any 2001.

De tarannà conservador, Fernando Lacaba s'ha convertit en un veritable "poder fàctic" molt temut a les comarques de Girona, on exerceix un control omnímode sobre tots els ressorts de la Justícia i és objecte, des de fa anys, de comentaris *sotto voce* molt poc edificants. La sorprenent sentència sobre el cas del pederasta de Banyoles entra en aquesta particular barreja d'interessos que representa. Fernando Lacaba formava part del cercle de confiança de l'exconseller de Justícia, Germà Gordó, i, en aquest sentit, creia que tenia bones cartes per accedir a la presidència del TSJC. Però la truita ha girat...

LA SALUT MENTAL DELS CATALANS

Desequilibrats per la crisi

L'impacte de la crisi econòmica en la salut dels catalans és molt preocupant, sobretot entre els aturats de llarga durada. Els casos de suïcidi augmenten igual que el consum de psicofàrmacs, alcohol i tabac entre la població en edat laboral.

Text Cristina Palomar

La crisi també mata. Només cal comparar les dades d'atur amb l'increment del consum d'ansiolítics, hipnòtics, sedants, antipsicòtics i antidepressius, sobretot entre el sector de població situat entre els 15 i els 44 anys, per adonar-nos dels estralls que gairebé nou anys de penúries econòmiques i d'expectatives de trobar feina quasi nul·les estan fent en la salut mental i física dels catalans en edat de treballar. Per desgràcia, l'augment de les consultes mèdiques per problemes d'estrès, angoixa i depressió, i la recepta de psicofàrmacs per alleugerir el patiment que provoquen no sempre funciona. La desesperació que suposa superar la fatídica frontera dels dos anys sense feina i quedar-se sense prestacions també està incrementant els casos de suïcidi.

DADES OFICIALS

Entre els anys 2007 i 2014 la taxa d'atur a Catalunya no ha parat de créixer i el 2013 va ser un any especialment dur arribant la xifra de desocupats fins al 23% de la població activa catalana. L'atur de llarga durada s'ha cronificat, la renda disponible a les llars catalanes ha disminuït un 8% entre els anys 2009 i 2013, i la desigualtat a nivell territorial ha crescut. La Val d'Aran (24%), l'Urgell (23,5%), el Montsià (22,2%) i la Terra Alta (20,4%) són les comarques on més han baixat els ingressos fami-

liars. El nombre de persones situades ara al llindar de la pobresa supera l'1,5 milions, el perfil del pobre ha canviat concentrant-se sobretot en els menors de 16 anys seguits de la població entre 16 i 64 anys, i el risc de pobresa entre les persones amb feina ha arribat durant el 2014 a l'11,4%. Tot això, segons les dades oficials.

També des del 2007, la taxa de mortalitat per suïcidi a Catalunya no ha deixat d'augmentar situant-se ara al nivell de la dècada dels 2000. Malgrat que la mitjana catalana segueix estant molt per sota de l'europea i no arriba a l'11%, el que preocupa ara és que torna a pujar. Segons les dades de la conselleria de Salut, tres de cada quatre morts per suïcidi són homes (76,6%). Fins ara, el grup amb més risc era el format per homes de més de 70 anys, però aquests últims dos anys l'increment més rellevant en la mortalitat s'ha situat entre els homes de 40 i 60 anys, és a dir, població en edat laboral. Aquestes són algunes de les dades recollides per l'Observatori del Sistema de Salut de Catalunya en el seu segon informe *Efectes de la crisi econòmica en la salut de la població de Catalunya* presentat a finals del 2015.

Llevar-se la vida no sempre és atribuïble a problemes mentals, però sí que és una variable evident de patiment i de desesperació que ha de ser tinguda molt en compte per l'alarma social que provoca. Els nombrosos suïcidis protagonitzats sobretot du-

rant els anys 2013 i 2014 per persones a punt de ser desnonades són un clar exemple dels efectes terribles que comporta quedar-se sense ingressos. També ho és el cas d'un treballador de la Caja de Ahorros del Mediterráneo (CAM), que el 2011 es va tirar a les vies del metro a l'estació de Joanic per haver estat objecte d'un expedient disciplinari que podria haver acabat en acomiadament. Ara, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha reconegut aquest suïcidi com un accident laboral al comprovar el "nexa casual" entre l'expedient i la mort.

PROTOCOLS DE PREVENCIÓ

Suïcidar-se tirant-se al metro és una de les formes més habituals de matar-se a Barcelona. Tot i això, actualment no existeixen estadístiques oficials sobre el nombre de persones que s'han tret la vida a les instal·lacions de TMB per no danyar la seva imatge corporativa i sempre es registren com una "incidència per causes alienes a l'empresa". Tampoc existeix un protocol d'actuació aplicable als conductors dels combois per evitar els atropellaments mortals i tot es limita al sentit comú i l'experiència prèvia. On sí que existeix un Codi Risc de Suïcidi des del 2014 és en l'àmbit sanitari, sobretot després que l'Organització Mundial de la Salut (OMS) confirmés que el suïcidi és un problema de salut pública de primer ordre perquè no deixa d'augmentar. Es calcula que cada any se suïciden a tot el

món un milió de persones.

Aquest protocol interdisciplinari té com a objectiu assistir a les persones que presenten un risc important de suïcidi aplicant un seguit d'actuacions preventives i de seguiment en el cas de temptatives. Es dona el cas que les dones encapçalen el rànking d'intents fracassats tot i que moren més homes perquè adopten mesures més radicals. El codi s'ha elaborat a partir de dues experiències pilot desenvolupades a Barcelona i a Sabadell. La primera la va posar en marxa l'any 2005 l'Hospital de la Santa Creu i Sant Pau en col·laboració amb el Centre de Salut Mental de la Dreta de l'Eixample. Dos anys després es va endegar la segona experiència a l'Hospital Parc Taulí de Sabadell amb el suport del consistori incorporant-hi com a novetats actuacions específiques destinades als adolescents.

CÒCTEL DE PASTILLES

Si en el nombre de suïcidis Catalunya figura encara lluny de la mitjana europea, en el cas de psicofàrmacs les xifres s'inverteixen i tant Catalunya com l'Estat espanyol superen de llarg el consum de països europeus com Alemanya, Holanda i Gran Bretanya. Segons la Generalitat, el consum d'aquests medicaments no té perquè ser sinònim sempre de trastorn mental i, d'acord amb l'informe, la seva ingesta s'ha mantingut estable perquè ha disminuït entre la població de més de 70 anys. Tot i això, l'Observatori cons-

tata que “la població aturada presenta pitjors resultats de salut mental que la població ocupada” i que el consum de psicofàrmacs és superior entre la població exempta de copagament per raons de renda, concretament un 39% de mitjana en comparació al 18,2% de la població amb copagament segons dades del 2014. L'Alt Urgell, el Pallars Sobirà i el Pla de l'Estany són les comarques en les quals “les persones exemptes de copagament tenen 2,5 vegades més de probabilitat de ser tractades amb psicofàrmacs que la població general”. Aquest sector de la població

tre els joves però per altres raons, i en els mals hàbits alimentaris que comporten obesitat o sobrepès.

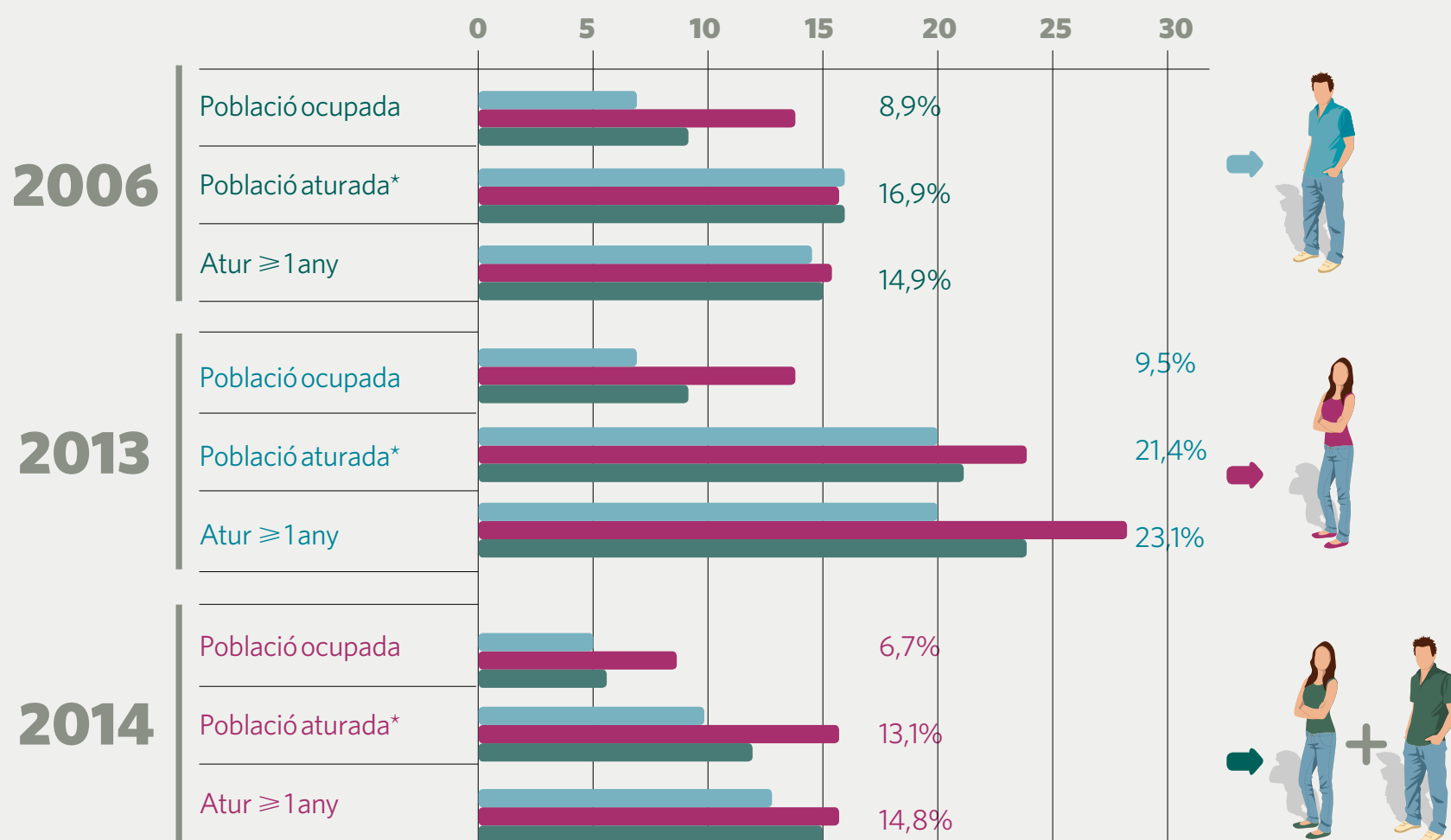
Tot i que la informació presentada per l'Observatori és preocupant, des de la Conselleria de Salut, el seu responsable, aleshores en funcions, el polèmic Boi Ruiz, va interpretar les dades generals com a positives al considerar que els indicadors de salut “resisteixen l'impacte de la crisi econòmica perquè queda demostrat que l'esperança de vida amb bona salut augmenta i la mortalitat continua baixant”. La conclusió és que “en termes

que provoca a totes les institucions admetre l'impacte brutal que les seves polítiques de contenció en la despesa i de retallades socials d'aquests últims anys han tingut sobre la població més vulnerable, cada vegada més nombrosa. Tant a Catalunya com a Espanya costa molt que oficialment s'admeti la relació directa entre augment d'atur i suïcidi malgrat que aquest tipus de mort va superar durant el 2013 la mort per accident de trànsit. Tanmateix, a la resta d'Europa, això és un fet acceptat i, per exemple, l'Institut Nacional de Sa-

lut Mental de Barcelona, on la cura dels infants i dels adolescents tindrà un paper principal. El futur pla, segons el consistori, preveu dotar la ciutat “d'un marc de referència comú que identifiqui els criteris i els projectes prioritaris per enfortir el benestar emocional de les persones al llarg del seu cicle vital”.

El grup promotor de la iniciativa el presideix l'alcalde, Ada Colau, i hi són presents per part del consistori tant les àrees més directament afectades com Drets Socials, Cicle de Vida, Educació i Universitats, i Economia Cooperativa, Social i Solidària; com

Prevalença de risc de mala salut mental (GHQ <3) per sexe i situació laboral. Catalunya, 2006 / 2014

* El grup de població aturada inclou el d'atur de més d'1 any - Font: Enquesta de salut de Catalunya, Departament de Salut

també és el que visita més sovint els hospitals i els centres de salut mental.

ALCOHOL I TABAC

Juntament amb les pastilles de la falsa felicitat, també ha crescut el consum del tabac i de l'alcohol entre el col·lectiu més vulnerable i afectat per la crisi econòmica. Des del 2014 s'ha detectat una relació directa entre el consum de tabac i la població aturada, sobretot entre els homes. El mateix patró se segueix en el cas del consum de begudes alcohòliques, tot i que en aquest cas també s'incrementa el seu consum en

generals, la disminució dels nivells socioeconòmics de la població a causa de la crisi econòmica no s'ha traduït en uns pitjors resultats de salut. Al contrari, fins i tot alguns han millorat, com és el cas de l'esperança de vida, que al 2007 era de 78,2 anys per als homes i 84,5 per a les dones i al 2013 ha arribat als 80,3 anys per als homes i als 86,0 per a les dones.

El triomfalisme de la Generalitat no només demostra la falta de sensibilitat respecte a un greu problema social conseqüència de la crisi econòmica. També evidencia el rebuig

lut francès ha constatat oficialment que les morts per autolesió creixen un 1,5% per cada 10% que augmenta l'atur.

EL CAS DE BARCELONA

L'actitud del executiu català contrasta amb la del govern de l'Ajuntament de Barcelona, que a principis d'aquest any ha posat les bases per crear una Taula de Salut Mental amb l'objectiu de prevenir i atendre els casos de malalties mentals a la ciutat. De moment, s'ha constituït el grup de treball que té com a primer repte elaborar un Pla de Sa-

representants dels grups de l'oposició, de l'Agència de Salut Pública de Barcelona i de l'Institut Municipal de Persones amb Discapacitat. Pel que fa a organitzacions i entitats del sector, també hi participen entre altres els Consorcis Sanitari i d'Educació de Barcelona, el Col·legi Oficial de Psicòlegs de Catalunya, l'Acadèmia de Ciències Mèdiques, el Congrés Català de Salut Mental, el Consell de Joventut de Barcelona, la Plataforma per la Defensa de l'Atenció Pública i la Federació Catalana de Drogodependències. ■

UN CONFLICTE LABORAL AMB RISCOS MEDIAMBIENTALS

Endesa té un incendi

CCOO vincula el foc d'Albinyana amb l'"inframanteniment" per part de l'elèctrica

Text D. Molina

Endesa havia aparegut als mitjans de comunicació per motius ben diversos, no tots convencionals, a les acaballes del 2015. Després d'haver informat de l'obtenció d'un benefici net superior als 1.200 milions d'euros fins al setembre (sense considerar el negoci llatinoamericà, traspassat a la seva propietària, la italiana Enel), es va difondre un escàndol d'espionatge a la seva cúpula. El president, Borja Prado, havia posat en marxa el 2014 un dispositiu per espiar els seus alts directius i saber quin d'ells passava informació al diari *El Confidencial*, una caça de filtradors que va motivar l'inici d'una investigació interna.

A Catalunya, on Endesa està ressonant sovint amb el nom de David Madí, president del consell assessor que l'elèctrica té a Barcelona i exestratega oficial de Convergència a qui s'assenyala com el cervell del "procés" a l'ombra, el 2016 ha començat amb CCOO apuntant cap a la companyia amb el dit acusador.

CCOO CULPA L'ELÈCTRICA

El passat 6 de gener es va declarar un incendi forestal al municipi d'Albinyana (Baix Penedès) que, segons CCOO, és "conseqüència directa de la manca d'inversió en el manteniment de la xarxa de distribució elèctrica per part d'Endesa". El sindicat exposa que l'"inframanteniment" dona lloc a avaries recurrents que, com seria aquest cas, posen en perill el servei al client i el medi ambient.

"Hem detectat un descens en el nivell d'inversió a totes les zones", explica José Antonio Hernández, secretari d'Acció Sindical de CCOO d'Indústria de Catalunya, qui afegeix que, en algunes d'elles, han comprovat que ni tan sols s'ha arribat a efectuar una inversió superior al 40% del que s'havia compromès pel que

Segons el sindicat, un cable caigut és l'origen de l'incendi que ha cremat més de 14 ha de pi blanc i matoll

fa a manteniment. Tot el personal que Endesa destina a aquesta tasca a casa nostra està subcontractat, un model en el qual "Catalunya fou pionera a Espanya", recorda. La companyia divideix el territori en àrees i atorga el contracte per a cadascuna, que preveu la inversió respectiva, a una adjudicatària. CCOO descriu que, d'aquesta manera, s'ha creat "un mercat imperfecte" on les empreses competeixen oferint preus a la baixa, la qual cosa afecta les condicions laborals, empitjorant-les.

Segons aquest sindicat, l'ocupació en el sector ha caigut més del 50% per cent entre el novembre del 2010 i el mateix mes del 2014 i s'ha tornat cada cop més precària, arrossegada per Endesa, a qui s'acusa d'aplicar la tisora en les condicions dels contractes a la recerca de més rendibilitat.

CCOO denuncia un descens de les inversions de l'empresa a tot el país

UN CABLE CAIGUT

El cap de la regió d'emergències dels Bombers de la Generalitat a Tarragona, Bienvenido Aguado, va apuntar que el foc s'havia iniciat a tocar d'una línia de mitja tensió arran de la caiguda d'un pal, d'on s'hauria després un cable, quelcom que Hernández atribueix al desgast pel fet d'estar exposat a la intempèrie. Aquest representant de CCOO remarca que no va concórrer cap circumstància excepcional, com ara un vent particularment fort, i que Endesa aposta pel manteniment correctiu -posterior a la incidència-, i no per les actuacions preventives.

L'alcalde d'Albinyana, Joaquim Nin, per la seva part, ha recordat que l'any 2009, en un cas on concorrien forts vents, un incendi va cremar 55 hectàrees i ha destacat que "sempre que bufa el vent

els veïns tenen por que pugui passar alguna cosa". Lamenta que "no pot ser que cada vegada que hi hagi una ventada passin aquestes coses". Des de CCOO s'indica que la precarietat en el manteniment i els riscos que comporta és un denominador comú a tot Catalunya.

LA VERSIÓ D'ENDESA

Quant a la precarització, l'inframanteniment i la manca de mesures preventives que denuncia el sindicat, Endesa respon que s'efectuen treballs periòdics de manteniment i també de concrets sobre incidències, que la companyia ha mantingut els mateixos nivells de cura de la seva xarxa els darrers anys i que l'Administració hi està a sobre i ho certifica. Així mateix, exposa que s'efectuen auditories i que la qualitat del seu servei ha millorat: addueix que han reduït les hores d'interrupció del servei, un barem principal. Sobre l'incendi, Endesa assenyala que hi ha una investigació en curs no només interna, sinó també per part dels agents rurals, per determinar si el cable caigut va ser "causa o efecte de l'incendi".

Des de CCOO, en canvi, es retreu l'elèctrica que es limita a complir amb els mínims legals. "Es pot fer molt més del que es fa", assegura Hernández, que creu que quan els anys de la crisi vagin quedant enrere i repunti el consum, les conseqüències de la manca d'inversió es faran notar. "El cable que cau, fa anys que es va trencant", assenyala.

De les converses amb representants públics i de l'empresa, recorda els "compromisos incomplets" per l'exconseller Felip Puig. Si hi parlen amb els grups parlamentaris, els representants dels treballadors poden contactar amb Germà Bel, exdiputat del PSC ara a Junts pel Sí, i Joan Coscubiela, de Catalunya Sí que es Pot, exmembres del consell assessor d'Endesa a Catalunya. ■

Les tres 'cafeteres' atòmiques

Les centrals nuclears catalanes encapçalen novament el rànding d'incidents de l'any 2015

Text T. Bastida

Els tres reactors nuclears que hi ha ubicats a Catalunya (Ascó I i II i Vandellòs II) continuen acumulant incidències en el seu funcionament. Segons l'informe que ha fet públic el Consell de Seguretat Nuclear (CSN), l'any 2015 que acabem de tancar s'hi van produir un total de 27 disfuncions (17 als dos grups d'Ascó i 10 a Vandellòs), però cap d'elles -subratlla- va comportar riscos pels treballadors, ni per les poblacions dels voltants, ni pel medi ambient.

El parc nuclear espanyol està format per vuit reactors i els tres que hi ha a Catalunya encapçalen, sistemàticament, el rànding anual d'incidències. Aquest passat 2015, de les 46 anomalies registrades al conjunt de l'Estat, més de la meitat (27) es van produir a les dues centrals catalanes. De les 37 que es van detectar l'any 2014, 10 van

tenir l'origen a Ascó i 8 a Vandellòs. El mateix va passar l'any 2013 (10 anomalies a Ascó i 8 a Vandellòs), el 2012 (26 de les 46 incidències produïdes van ocórrer a les plantes catalanes) i el 2011 (22 sobre un total de 66).

Des del CSN insisteixen a dir que totes aquestes incidències són de grau 0 en l'escala INES. És a dir, es tracta d'errades organitzatives internes en el compliment dels estrictes protocols marcats pel CSN, que en cap cas han repercutit en el funcionament dels reactors ni han suposat un risc per a la seguretat de les instal·lacions.

L'ACCIDENT DEL 1989

Les tres centrals atòmiques de Catalunya estan operades per l'Associació Nuclear Ascó-Vandellòs (Anav), formada per les empreses Endesa i Iberdrola, que es reparteixen la seva propietat: Ascó I (100% Endesa), Ascó II

Les llicències tenen data de caducitat a partir de l'any 2023, però el 'lobby' elèctric vol que durin 20 anys més

(85% Endesa-15% Iberdrola) i Vandellòs (72% Endesa-28% Iberdrola). El grup Ascó I va entrar en servei l'any 1983 i el seu permís de funcionament s'acaba l'any 2023 (d'aquí només set anys); el grup Ascó II va començar a operar l'any 1985 i l'any 2025 s'acaba la llicència d'activitat; finalment, Vandellòs II es va connectar a la xarxa l'any 1987 i té data de caducitat l'any 2027.

El potent lobby nuclear intenta, de fa temps, que el Govern espanyol concedeixi una pròrroga de 20 anys a les centrals atòmiques un cop expiri el termini de la seva concessió. Aquesta decisió, que suscita molta polèmica,

encara no ha estat aprovada pel ministeri d'Indústria.

L'energia nuclear ha donat dos greus ensurts a Catalunya. L'any 1989, un incendi va devastar el grup Vandellòs I i va estar a punt de provocar una catàstrofe semblant a la de Txernòbil. La planta tarragonina està clausurada i es troba en fase de desmantellament. L'any 2007, una errada humana en el procés de recàrrega de combustible del reactor Ascó I va provocar una fuga de partícules atòmiques a l'exterior del recinte nuclear. Aquesta incidència no va ser comunicada al CSN i va comportar una multa de 15,4 milions d'euros a l'Anav. A més, el grup II d'aquesta central es va construir sobre un terreny geològicament inestable que provoca, any rere any, lleugeres modificacions en l'estructura de formigó armat i suposa un perill permanent per a la seva seguretat. ■

Tria el teu camí
ub.edu/mastersoficials

Més de 140 màsters oficials
a la Universitat de Barcelona

UNIVERSITAT DE
BARCELONA

LA PLATAFORMA DE DEFENSA DE L'EBRE TORNA ALS CARRERS

S.O.S. pel Delta

Activistes, científics, ONG i polítics catalans alerten que l'aprovació del pla de conca del Govern central suposarà la mort del darrer tram del riu. Però no tothom s'hi oposa.

Acció al riu Ebre que forma part de la campanya que proposa recuperar els sediments que queden atrapats als embassaments i recuperar-los perquè no es perdi el Delta

Text @quicualguacil

La revisió –sense modificar les previsions inicialment aprovades– del pla de conca de l'Ebre per al període 2016 - 2021, que va veure la llum verda del Consell de Ministres el 8 de gener, no incorpora cap de les reclamacions que provenen del territori i que demanen que s'augmenti el cabal mínim. Segons el document aprovat, el tram final del riu tindrà 3.000 hectòmetres cúbics d'aigua, menys de la meitat del cabal ecològic exigint per la Generalitat. Un límit que tant l'administració autonòmica com les entitats ecologistes i els científics que s'hi han pronunciat consideren que posarà en perill la pervivència del Delta, que va ser declarat Reserva de la Biosfera per la UNESCO el 2013.

La ministra de Medi Ambient, Isa-

bel García Tejerina, assegura que la norma aprovada servirà “per augmentar i millorar” els cabals ecològics, però el cert és que el Govern espanyol en funcions, obligat per les directives comunitàries a revisar tots els plans de conca abans de final del 2015, ha hagut de donar el vistiplau a la remodelació a corre-cuita. De fet, ha aprovat el pla amb una setmana de retard sobre el venciment, motiu que ajuda a entendre perquè no incorpora novetats en relació a la primera versió aprovada fa tot just un any.

Tejerina destacava “l'ampli consens” en el territori en relació a l'aprovació dels plans, però el cert és que quatre de les nou comunitats autònomes regades per l'Ebre –Catalunya, País Basc, Navarra i València– el rebutgen.

Després d'anys de calma tensa, quan

el govern de Zapatero va derogar el transvasament aprovat pel PP, la Plataforma en Defensa de l'Ebre (PDE) ha hagut desempolsar pancartes, micròfons i altaveus per tornar al carrer.

La mobilització s'ha reprès després de mesos de negociacions en els quals la Plataforma no ha pogut reduir la xifra d'hectàrees de regadius que proveirà el riu, unes 450.000, la meitat del global previst per a tot el continent europeu. En aquests mesos tampoc s'ha pogut evitar que el Govern de Rajoy prevegi la construcció de 56 embassaments a tota la conca.

Els 12 plans hidrològics del PP preveuen 685.000 hectàrees a tot l'Estat, de les quals, 450.000 són a l'Ebre: 22.000 a La Rioja, 55.000 a Navarra, 170.000 a l'Aragó i 150.000 a Catalunya: “L'espoliació del Delta, i la seva

mort”, valora Susanna Abella, portaveu de la Plataforma. Unes xifres que la PDE considera que provocaran “la mort del Delta”, perquè “deixen un cabal inexistent en el tram final del riu i l'arribada de cada cop menys sediments perquè queden atrapats als embassaments”. També critiquen que suposarà la “comercialització de l'aigua: són propostes de transvasament en forma d'intercanvis d'aigua”, ha declarat la portaveu de la Plataforma.

L'entitat se suma a les iniciatives de partits polítics com CDC, UDC, ICV, ERC o Equo per pressionar les institucions comunitàries, que han estat insistentment alertades i que ja han rebut diverses queixes formals, perquè es pronunciïn i aturin el pla. La PDE, a més, recorrerà el decret aprovat al Tribunal Suprem. Els activis-

tes esperen que Brussel·les veti el pla i sancioni el Govern espanyol.

TORNAR AL CARRER

El Pla Hidrològic que Aznar va aprovar amb el vistiplau del govern convergent de Jordi Pujol preveia un cabal de 3.100 hectòmetres cúbics anuals al darrer tram del riu. El decret aprovat aquest principi d'any per l'Executiu de Rajoy rebaixa el volum i el fixa en 3.000 hm³, la previsió mínima. Una revisió a la baixa dels cabals que ha empès el territori a la mobilització.

Des de la Plataforma reconeixen que serà “més difícil” fer entendre a la gent que el pla actual és igual o pitjor a l'aprovat per Aznar, perquè que “és més fàcil” explicar el transvasament cap a Múrcia del Pla Hidrològic Nacional, que la reducció del cabal que suposa l'actual. “Abans preveien que el riu morís per la desviació de cabal cap al sud, i ara preveuen que mori des del nord”, afirmen des de la PDE.

Malgrat tot, esperen que les 250 persones que es van concentrar a Tortosa el mateix divendres que s'aprovava el decret es multipliquin el 7 de febrer, quan s'ha convocat una manifestació de protesta que preveuen multitudinària, per tal que el vell crit ‘Lo riu es vida’ arribi a la Moncloa i faci recapacitar el Govern central.

ONG I PARTITS, A LA UNA

Les reivindicacions de la Plataforma convergeixen amb diverses ONG de caràcter ambiental, que s'han sumat a les crítiques pels plans de conca aprovats pel Consell de Ministres. Consideren que incompleixen la normativa europea de l'aigua i que són perjudicials per al medi ambient.

El responsable de la campanya ‘Ales sobre l'Aigua’, Roberto González, considera que els plans aprovats, a part de no contribuir a la protecció de les masses d'aigua, suposen una “utilització imprudent del recurs” perquè Espanya manté l'aigua com un recurs comercial en comptes d'un recurs a protegir. Aquest principi contradiu diverses directives de la Unió Europea, motiu pel qual el Govern té diversos procediments judicials oberts, i “posa en risc” la pèrdua de fons provinents de Brussel·les.

Rafael Sainz, del programa d'Aigües de l'associació WWF, també adverteix del risc de perdre fons europeus per incomplir la normativa, perquè “la planificació hidrològica espanyola no recull les recomanacions de la Comissió Europea en matèria d'aigües i el Govern ha estat incapaç de complir amb els terminis marcats per Brussel·les”.

TOTS CONTRA EL PP

Els partits considera que els cabals

Josep Maria Jové, president de la comunitat de regants del Segarra-Garrigues. (Foto: Santi Iglesias)

CAMPANYA PER RECUPERAR SEDIMENTS RETINGUTS

La construcció de més de 200 embassaments durant els darrers 60 anys ha fet minvar un 95% l'aportació de sediments que al llarg dels temps ha format el Delta de l'Ebre. Des del territori s'ha impulsat la ‘Campanya pels sediments’, l'extracció de residus de la presa de Riba-roja o de Mequinensa, on queden amuntegats sediments que no s'utilitzen i que, a més, dificulten la pràctica d'esports nàutics com el rem i incentiven la reproducció de mosquits i de mosca negra, i recuperar-los per al Delta.

El pantà de Mequinensa, el més gran de la conca, reté en el seu inte-

rior 200hm³ de sediments que, proposen els impulsors, haurien d'arribar al Delta. Per transportar-los caldrien 13.600.000 camions de 25 tones de càrrega, i 25 anys si s'omplís un per minut, per treure'ls de l'embassament.

“La manca de sediments unida a l'increment del nivell del mar pel canvi climàtic pot fer que en les properes dècades diverses parts del Delta quedin inundades. Perilla la supervivència física de l'indret”, alerten des de l'entitat, que compta amb el suport de la PDE i d'Ecologistes en Acció, entre d'altres.

ecològics assignats a l'Ebre són “insuficients” i “no garanteixen el futur dels aqüífers ni de les zones humides”. Per a la formació ecologista Equo, les polítiques del Govern “només possibiliten que els grans regants puguin fer negoci amb les concessions hídriques”, a més “d'incomplir la Directiva Marc de l'Aigua de la UE”. A diferència dels arguments que esgrimeix el PP, des de la formació asseguren que “es manté l'aigua com a recurs primordialment econòmic i no mediambiental”. Alejandro Sánchez, d'Equo a Madrid, també qüestiona que l'Executiu en funcions hagi aprovat un paquet de mesures tan important i que l'hagi volgut aplicar tan ràpid, després de tota una legislatura amb majoria absoluta. El PP justifica l'aprovació perquè les conques del

Duero, el Tajo o l'Ebre són “excedentàries”. Equo replica que el Pla Hidrològic hauria d'emfasitzar en la gestió de la demanda i la regeneració dels espais més degradats, que contempli la sostenibilitat fluvial i ambiental, i que “abandoni els conceptes artificials no contemplats a la norma, com el d'aigües excedentàries”.

L'eurodiputat d'Unió, Francesc Gambús, entrava, l'11 de gener, una bateria de preguntes al Parlament Europeu amb l'objectiu de conèixer el posicionament de la Comissió Europea respecte l'aprovació del pla de la conca de l'Ebre. Gambús espera saber quines mesures prendrà la CE davant els “reiterats incompliments” de la Directiva Marc de l'Aigua per part del Govern espanyol i quines accions executarà l'ens comunitari per

preservar “la riquesa mediambiental” del Delta.

GOVERN CONTRADICTORI

El conflicte suscitat per l'aprovació del pla de conca va entrar a la Cambra legislativa catalana en el ple d'investidura de Carles Puigdemont com a president. Després que el portaveu socialista, Miquel Iceta, iniciés la seva intervenció amb un compromís del seu partit en la lluita contra el nou pla de l'Ebre, el flamant president català va avançar que entre les prioritats del nou Govern hi ha la d'impulsar un Pacte Nacional sobre l'Aigua “per combatre els plantejaments anacrònics del Pla Hidrològic de l'Estat”.

Ara bé, cal recordar que a la vegada que rebutja el pla de conca de l'Ebre, el Govern català promou l'adhesió de més agricultors al canal Segarra-Garrigues, tot i saber que l'aigua no hi està assegurada perquè hi manquen obres que no s'executen.

A més, no tothom està en contra del pla. Els regants de Ponent van rebre la notícia amb aplaudiments. Les comunitats de regants del Segre ja van donar suport a les previsions de cabal que fixava el pla aprovat pel Govern central fa uns mesos. Asseguren que si s'augmentessin els cabals ecològics podria mancar aigua per als cultius i posarien en risc el canal Segarra-Garrigues. Per a ells, l'aprovació del pla suposa “una garantia” d'aigua per als regs d'aquestes comarques. Ramon Carné, president del canal d'Urgell i de l'Associació Catalana de Regants, considera contradictori el posicionament de la Generalitat, que d'una banda rebutja el pla de conca i de l'altra promou nous regadius. ■

opinió

Els ascendents

Text Eladi Crehuet

En una meravella les classes de filosofia que impartia el catequètic Ruiz Cuevas en els cursos de batxillerat: amb ell no solament vam aprendre a distingir les escoles filosòfiques i a raonar per sil·logismes, sinó sobretot a intentar donar coherència a les nostres vides, a ajustar els nostres discursos a la nostra praxi. Pura filosofia vital.

Tanmateix el senyor Ruiz Cuevas no ens demanava una coherència immediata, sinó progressiva; arribar a ser coherent era tot un programa de vida, una meta a assolir.

En comentar les meves respostes contradictòries a un dels exàmens del curs, va fer palesa, amb bones paraules, la manca de connexió entre unes afirmacions i altres i de seguida va afegir: "Però si vostè fos del tot coherent, estaria assegut aquí, al meu costat, i no en aquest banc com alumne". El senyor Ruiz Cuevas sempre ens tractava de vostè.

En una de les cartes que li vaig escriure, em vaig mostrar escèptic sobre alguns dels grans temes que havien estat objecte de les seves explicacions i que ell considerava fonamentals: "En definitiva -li vaig dir-, no podem estar tota la vida preocupats per l'existència o inexistència de Déu o sobre la possible immorta-

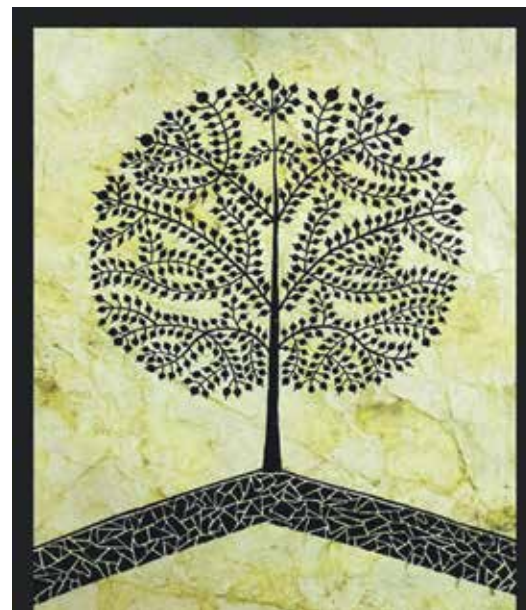
litat de l'ànima". El senyor Ruiz Cuevas em va contestar amb una frase lapidària que jo he anat repetint, com a un ressò seu, al llarg de la meua vida: "No podem renunciar al pensament; si ho féssim, relliscaríem pel pendent de l'absurda frivolitat".

El senyor Ruiz Cuevas era d'origens castellans, d'humils orígens castellans, com llavors es deia, i, en una de les seves classes, parlant de genealogies, va pronunciar una frase que val la pena recordar: "Jo no descendeixo dels meus pares; jo ascendeixo d'ells". Crec que la frase va ser dita amb una certa ironia, però acostumo a recordar-la quan em toca relacionar-me amb gent carregada de genealogies, de medalles i també d'espatlles.

L'ODIOSA BURGESIA

No obstant això, el temps, aparentment, va donar-li la raó, ja que uns lustres després va començar a estar mal vist presumir d'ascendents: si tenies un pare metge, o funcionari o artista i ho confessaves, et feies sospitosos de pertànyer a l'odiosa burgesia i et feies mereixedor d'algun càstig; això de ser "descendent de" no casava amb els nous temps. Tots volíem ser "ascendents de", com el nostre professor de filosofia. La frase, que en boca del senyor Ruiz Cuevas havia estat una broma, els implacables dictadors dels

Em va contestar: "No podem renunciar al pensament; si ho féssim, relliscaríem pel pendent de la frivolitat"

nous temps la van imposar com un dogma: tot el món a ascendir!

Com era d'esperar i, donat que el punt de partida era molt diferent, l'anhelat ascens en l'escala social fou realment espectacular per uns pocs i molt escàs o nul per a la majoria. Tanmateix els fills dels qui acabaven d'ascendir, avui es reconeixen com a descendents i ja no és pecat dir que tens uns ascendents metges o artistes de la promoció immobiliària. Al capdavant els temps (bàrbars) canvien bàrbament.

Vaig perdre la pista del professor

Ruiz Cuevas durant molts anys, però sortosament, el vaig poder retrobar, ja cap al final de la seva vida, a Cambrils, on s'havia refugiat junt amb una amiga alemanya: havia tingut un ictus que el va parilitzar parcialment, però s'esforçava per mantenir una vida autònoma. Vaig tenir ocasió de donar-li les gràcies pel seu magisteri i també li vaig dir que havia procurat no renunciar al pensament i donar una mínima coherència a la meua vida. Llavors em va semblar que el meu ascendent, el senyor Ruiz Cuevas, somreia. ■

agenda
gener

(A)*

El Corte Inglés

* ÀMBITO cultural

compra en línia
elcorteingles.es

Dilluns	4	19.00 h. Presentació del llibre "Una corona para Nefertiti" de Monica O'Reilly.
	11	19.00 h. Presentació del llibre "El secret de l'autoestima" del psicòleg Antoni Bolinches a càrrec del periodista radiofònic Xavier Solà.
	18	19.00 h. Presentació del llibre "Barbara Stanwyck: una gran señora de Hollywood", a càrrec de Christian Agullera i Sergi Grau.
	25	19.00 h. Conferència "El PNL y las emociones" a càrrec de Mercè Farnós.
Dimarts	12	19.00 h. Presentació del llibre "La otra mirada", de Pedro Rodríguez Pacheco.
	19	19.00 h. Meditació a càrrec de Pilar Quera de l'associació Brahma Kumaris i presentació del llibre "Transformar la ira en calma interior" de Mike George.
	26	19.00 h. Conferència-Taller "Las emociones nos hablan" a càrrec del psicòleg Jaume Amer.
Dimecres	13	19.00 h. 5è Club de Lectura d'El Corte Inglés, a càrrec de l'escriptor Ricard Ruiz. El llibre a tractar en aquesta sessió és "Més o menys jo", de Miquel Duran.
	20	19.00 h. Presentació del llibre "30 acciones para invertir en bolsa en 2016. Cómo gestionar una cartera equilibrada" de Francisco López i José Poal.
	27	19.00 h. Presentació del llibre "Terres del Nord", de Jordi Canal-Soler.
Dijous	14	19.00 h. Xerrada-presentació del llibre "Proyectos de la Plataforma Adictos a la Escritura", a càrrec de la P.A.E.
	21	19.00 h. Conferència "Estimar o morir...el teu futur depèn de tu", a càrrec de Carmen Monegal.
	28	19.00 h. Presentació del llibre "Working happy", de Txell Costa.
Divendres	8	19.00 h. Presentació del llibre "Atardeció sin decirlo a nadie", de José Luis Reyes.
	15	19.00 h. Presentació del llibre "Sagrada Familia desconeguda", de l'historiador Daniel Venteo.
	29	19.00 h. Presentació del llibre "No dar papaya", de José Vaccaro.
Dissabte 2, 9, 16, 23 i 30	12.30 h.	Dissabtes de conte. Arrenca gener amb una sessió de contacontes de la Sandra Rossi, "Contes que fan plorar de riure". Dissabte 9, Keke Shuga ens explicarà la història de "L'hospital del Dr. Farruc". El 16, contes de circ amb Daina Teatre, "Tarongina". El dissabte 23 l'Alicia Molina ens encomanarà el seu ritme amb "Contes contats i cantats". I per acabar aquest gener, el 30, "Pinyata de contes", amb Titelles Naip.

Totes les activitats se celebraran a la Sala d'Àmbit Cultural, a la 6a planta d'El Corte Inglés del Portal de l'Àngel.

Entrada gratuïta. Capacitat limitada

elTriangle

SETMANARI D'INVESTIGACIÓ I ANÀLISI

Subscriu-t'hi i rebràs a casa
El Triangle cada setmana

L'únic setmanari català
d'investigació i anàlisi

El que no t'explica ningú
t'ho expliquem nosaltres

Informació **exclusiva** per a
subscriptors **exclusius**

Portem 25 anys
informant-te!

BUTLLETA DE SUSCRIPCIÓ

DADES PERSONALS

Nom i cognoms				Empresa	
Domicili					
Població		CP		Província	
Telèfon		E-mail			
Professió		NIF/NIE			

FORMA DE PAGAMENT

TRANSFERÈNCIA BANCÀRIA

Se subscriu al setmanari EL TRIANGLE per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 210 euros.

Signatura

Si necessites més informació, contacta amb el nostre departament de subscripcions.

www.eltriangle.eu • Tel. 622 828 970 • E-mail: subscripcions@eltriangle.eu

*Temps per viure.
Temps per compartir.*

100 ANYS
amb la gent gran

Des del nostre primer homenatge a la vellesa, fa 100 anys, a la Fundació Bancària "la Caixa" treballem pel benestar de la gent gran. I ho fem impartint formació, millorant la salut i fomentant el voluntariat. Perquè creiem que mesurar el temps no té sentit si no l'omplem de vida.

Gràcies

Obra Social "la Caixa"